

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1979
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
"Αργυρούν μετάλλιον 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935)"

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμή φύλλου δραχμαὶ 1000

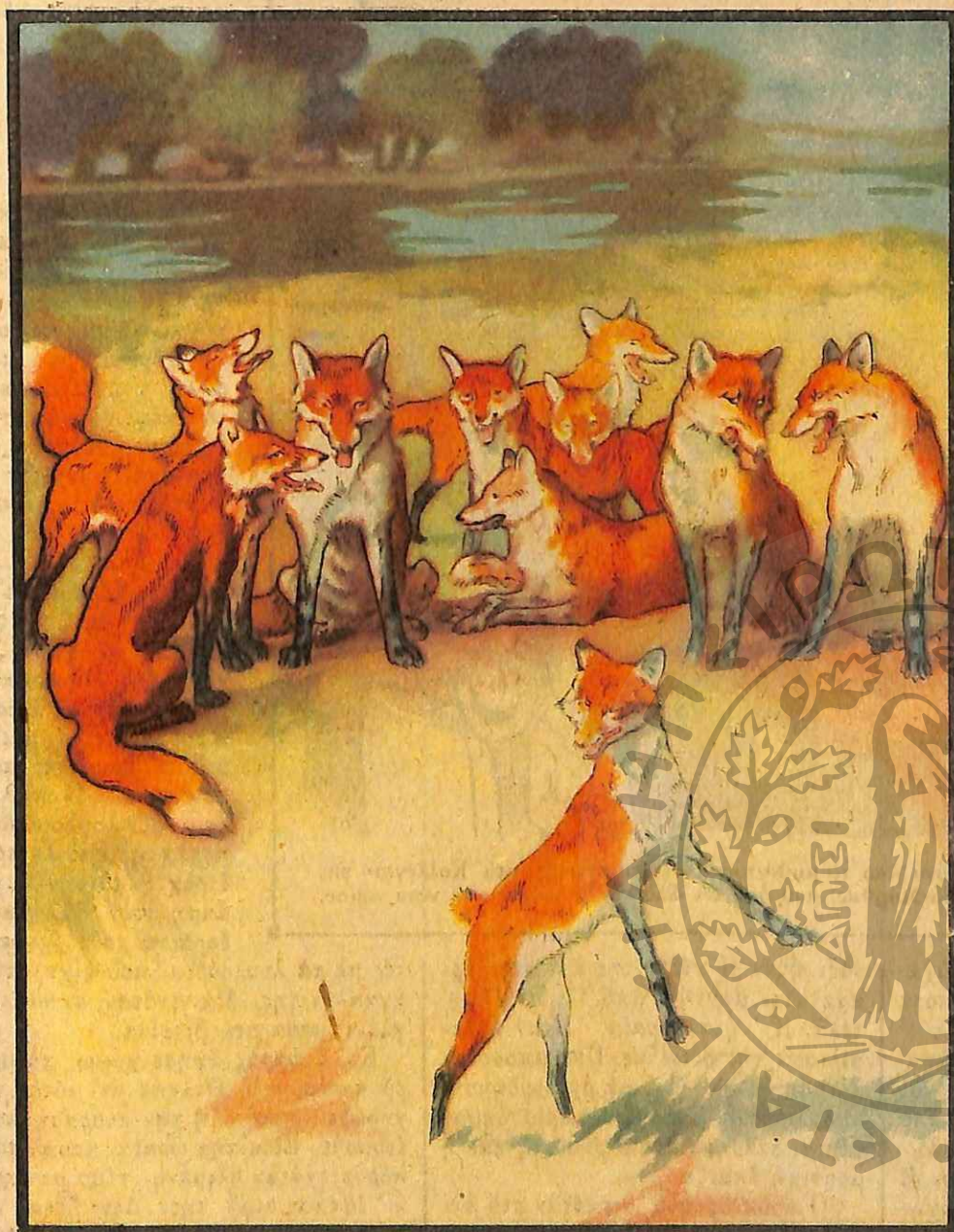
Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 15 καὶ 29 Νομβρίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 46-48

Αἰσώπειοι μῦθοι

ΑΛΩΠΗΞ ΚΟΛΟΥΡΟΣ

Μιά κάποια Κερά 'Αλεπού
πονηρή στ' ἀλήθεια
πού την ξέρουμε καλά
κι' ἀπ' τὰ παραμύθια.

Κίνησε ἀπὸ τὴ σωλιὰ
λιχουδιὰ ζητώντας
καὶ σὲ δόκανο ἔπεσε
νυχτοπερπατώντας.

Προσπαθεῖ μὰ δὲν μπορεῖ
νὰ γλυτώσει τώρα
κι' ἔμειν' ἡ Κερά 'Αλεπού
κουτσονόρα!...

Τί μεγάλη συμφορά!
τὸ μυαλό φουντώνει
νάμαι ἐγὼ δίχως οὐρά
μὲς στὸν κόσμο μόνη;

Ὅμως ἡ Κερά 'Αλεπού
πονηρή στ' ἀλήθεια
πού την ξέρουμε καλά
κι' ἀπ' τὰ παραμύθια

Βάλθηκε στὸ πῖ καὶ φῖ
τὶς λοιπὲς νὰ πείσει
καὶ καμμιά τους τὴν οὐρά
πιά νὰ μὴν ἀφήσει.

— εἶναι βάρος περιττὸ
καὶ μ' οὐρά κομμένη
δὲ μὲ βολέκετε θαρρῶ
πιο χαριτωμένη;

Κόψτε τὴν λοιπὸν καὶ σεῖς
τὴν οὐρά σας ὅλες.
Ὅμως μιά ἀπὸ τὶς γριὲς
καὶ τὶς κουτσομπόλες

πού τὰ χρόνια στὸ μυαλό
νοῦ τῆς εἶχαν φέρει
λέει: — Μοῦ φαίνεται Κυρά
σοῦ... συμφέρει!...

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΗ ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

Στο σαλόνι, ανάμεσα στ' άλλα έπιπλα, βρισκόταν και μιὰ βιτρίνα. Ήταν φτιαγμένη από μαύρο ξύλο, ακριβό. Ήταν και στολισμένη με γιρλάντες από έλεφαντοκόκκαλο. Έκει φυλάγανε κάτι σπάνια βιβλία με παλαιά δεσίματα, δυσεύρετα βιβλία, γεμάτα σοφά λόγια. Στο έπάνω ράφι όμως φυλάγανε τὰ κομφοτεχνήματα. Και λέγανε πως τὸ πιὸ πολύτιμο ήταν τὸ ρολόι.

Ήταν δολόχρυσο. Γύρω-τριγύρω είχε λουλούδια από σμάλτο σ' όλα τὰ χρώματα. Χτυπούσε μέλι-στα τις ώρες κανονικά κι' ας ήταν τόσο παλιό ρολόι. Τὰ μεσάνυχτα όμως, αντί νὰ χτυπᾷ δώδεκα χτύπους, έπαιζε έναν κάποιον χορό. Μιὰ σιγανή και άργή πόλκα. Όλοι τὸ ξέρανε αυτό. Δὲν ξέρανε όμως πως μόλις άρχιζε ὁ χορός, οἱ κουκλίτσες έπιαναν σιγά-σιγά νὰ κουνᾶνε τὰ χαριτωμένα κεφαλάρια τους και ρυθμικά νὰ χτυποῦν τὰ τακουνάρια τους στὸ πάτωμα. Οἱ κοῦκλοι μετὸ δάχτυλο τεντωμένο, σὰν νὰ κρατούσανε τὸ ρυθμό. Τὸ πορσελάνινο σκυλάκι σάλευε τὴν οὐρίτσα του σύμφωνα μετὸ χρόνο. Ἡ μαϊμουδίτσα χτυπούσε τὰ χεράκια της κατὰ πὼς τῷθελε ἡ μουσική κι' ας ήταν μιὰ κοκκάλινη μαϊμουδίτσα. Κι' ὁ παπαγάλος ξανά-λεγε κωμικά τις τελευταίες νότες. Ὑστερα έπαυε ὁ σκοπὸς τοῦ ρολογιοῦ και τὰ πάντα ἡσυχάζαν. Σὰν νὰ μὴν είχε γίνει τίποτα μέσα στὴ βιτρίνα.

Μὰ ἤρθε κάποια φορὰ πὸ τὸ παλιὸ ρολόι εἶπε τὸ σκοπὸ του και δὲ σταμάτησε. Παρὰ τὸν έπιασε ἀπὸ τὴν άρχή. Κι' ήταν ἀληθινὴ μουσική αὐτὴ πὸ ἔβγαине μέσ' ἀπὸ τὸ ρολογάκι. Ήταν δολόκληρη ὀρχήστρα. Ἡ ὠραία κουκλίτσα πετάχτη-

κε μονομιᾶς ὀρθή. Ἀ! Μὰ θὰ χόρευε σήμερα. Θὰ χόρευε μετὴν καρδιά της. Ἐστρεψε τὸ κεφάλάκι της δεξιά, τὸ έστρεψε αἰσθερά, μὰ ὄχι. Ὅχι! Κανένας καθαλιέρος δὲν ήταν άξιος γι' αὐτήν. Κοιτάχτε. Φοροῦσε φουστάνι ἀπὸ οὐρανὶ μεταξωτό, σπαρμένο με πολύχρωμα λουλουδάκια. Δρυση κορδέλα ήταν δεμένη στὰ χρυσὰ μαλλιά της, ἀπὸ κατάλευκο με-

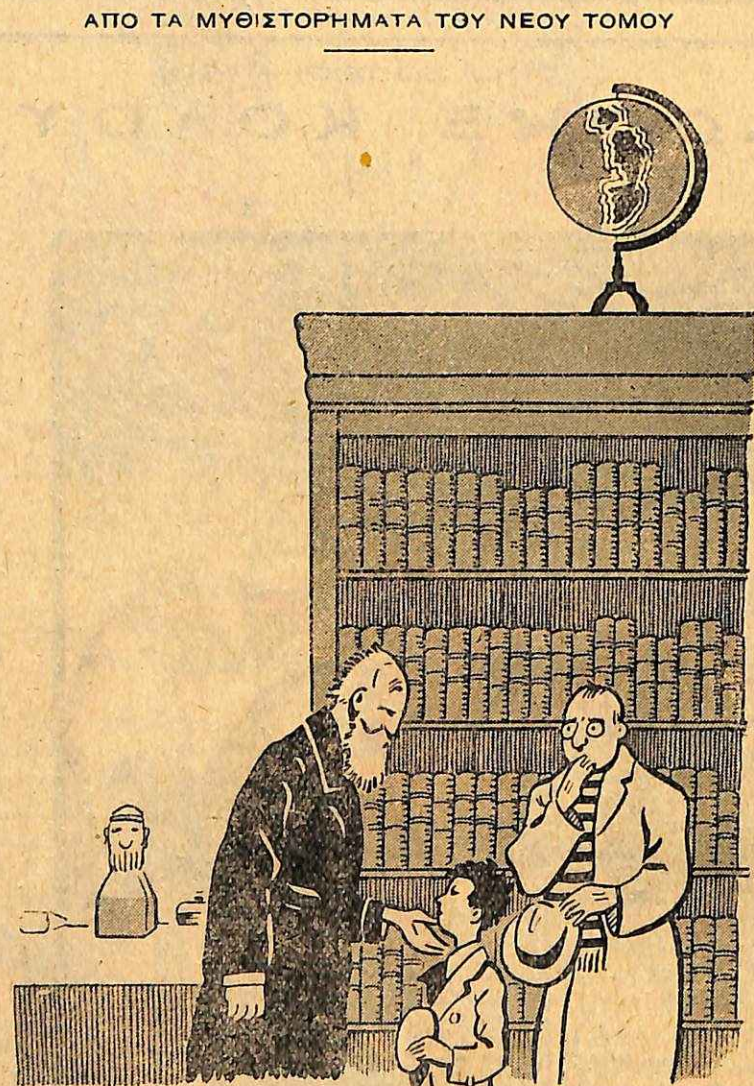
κινο τριαντάφυλλο στὴν μπουτονιέρα, ἄχ! πὼς ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ χορέψει. Τάκ, τά, τίκι, τάκ, προχώρησε μετὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ μετὸ δλὴν τὴν σοβαρότητα. Ἐφτασε κοντὰ στὴν ὠραία κουκλίτσα, τῆς έκανε μιὰ βαθιὰ ὑπόκλιση και τῆς μίλησε με ἀνθρώπινη λαλιά. Καί φαίνεται πὼς θὰ ήταν κανένας τραγουδιστής, γιατί τραγουδιστὰ τῆς εἶπε ὅτι εἶχε νὰ τῆς πει.

— Ἀγαπητὴ κουκλίτσα, παρακαλῶ πολὺ.

— Ἀς χορέψουμε, ἄς χορέψουμε, ἄς χορέψουμε μαζί. Μὰ ἡ κουκλίτσα τοῦ ἀπάντησε με θυμὸ, ἀν καὶ τὰ λόγια βγήκανε ἀπὸ μέσα τῆς χορευτᾶ, ἴσως ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦσε πάρα πολὺ νὰ χορέψει.

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Δὲ θέλω, Δὲ θέλω. Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Δὲ θέλω, εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀλύγιστη και μετὸ δλο τῆς τὸ καμάρι γύρισε στὴ θέση της. Ὁ κοῦκλος μετὸ κόκκινο τριαντάφυλλο χόρεψε με μιὰν ἄλλη κουκλίτσα και τὸ κέφι ἀναψε στὴ βιτρίνα. Χόρεψε ἡ ἀραπίνα, χόρεψε ἡ γυφτοπούλα, χτυπούσε μέλιστα και τὸ ντέφι ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ. Χόρευε κι' ὁ σκύλος, χωρὶς νὰ ξεχνᾷ και νὰ γαυγίζει κάθε τόσο. Μὰ πὸ κωμικὸς ήταν ὁ πύθηκος. Χορεύοντας, γύριζε και τ' ὀργανέτο πὸ κρατοῦσε. Ἡ πωλήτρια τῶν λουλουδιῶν, πεταχτὴ και λιγερὴ έτρεχε ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη και ἔρριaine τοὺς χορευ-

Εἰκόνα ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα «Περιπέτειες στὸ Κολλέγιο» τῆς Κυρα-Μάρθας, πὸ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1ο τεῦχος τοῦ νέου τόμου.

τάξι ήταν οἱ γόδες της και στὸ χέρι κρατοῦσε μαντίλι ἀπὸ ἀληθινὴ δαντέλα. Κι' ήταν ὠραία. Ήταν ἡ βασίλισσα τῆς βιτρίνας. Πὼς μπορούσε λοιπὸν νὰ χωρέσει μετὸ ποιοιδήποτε καθαλιέρο; Ἐκανε δυὸ-τρία βήματακια, στάθηκε ἀναποφάσιστη και ἡ μουσική έπαυσε.

Ὁ κοῦκλος πὸ στεκόταν στὸ βέθος τῆς βιτρίνας, ἐκείνος μετὸ κόκ-

τὲς μετὰ τὰ λουλούδια πὸ εἶχε στὴν ἀγκαλιά της. Μὰ γινόταν σπουδαῖο γλέντι μέσα στὴ βιτρίνα.

Κι' ὁ ψαράς άφησε χάμω τὸ βαρὺ πανέρι του. Θέλησε κι' αὐτὸς νὰ χορέψει, παρ' ὅλη τὴν κόραση πὸ ἔνοιωθε. Εἶδε τὴν ὠραία κουκλίτσα πὸ στεκόταν θλιμένη, τόσο μονάχη κι' ἔφτασε σιμά της. Δὲν ἤξερε νὰ κάνει ὑπόκλιση ὁ καημένος. Ήταν

έναν φτωχὸ ψαρά. Ὅμως πῆρε τὴν πιὸ γλυκιά του φωνή και τῆς μίλησε τραγουδιστὰ. Γιατὶ τραγουδιστὰ συνείθιζε νὰ διαλαλεῖ τὸ ἔμπροσμά του στίς φτωχογειτονιές.

— Ἀγαπητὴ κουκλίτσα, θέλετε, νὰ χορέψουμε, νὰ χορέψουμε, νὰ χορέψουμε μαζί.

Καὶ βέβαια ἤθελε. Μέσ' ἀπὸ τὴν ψυχὴ της τὸ ἐπιθυμοῦσε. Ὅμως ἀπάντησε με θυμὸ.

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Δὲν θέλω. Δὲν θέλω. Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Δὲν θέλω, εὐχαριστῶ.

Σήκωσε τοὺς ὤμους με περιφρόνηση και μετὴν μυτοῦλα τῆς ψηλά, τοῦ γύρισε τὴν πλάτη. Ἐκανε μερικὰ δῆματα νὰ τῆς περάσει ὁ θυμὸς και ξαναπῆρε τὴ θέση της. Ξανάγινε ἀκίνητη, ἀσάλευτη.

Τὶ γλέντι όμως ὄλοι οἱ ἄλλοι μέσα στὴ βιτρίνα. Μὰ ήταν μιὰ νύχτα ξεχωριστή. Μιὰ νύχτα δπου ξανά-νιωνε τὸ παλαιὸ ρολόι. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι κάτι πὸ γίνεται συχνά. Πιάστηκαν λοιπὸν ὄλοι κύκλο, χέρι-χέρι κι' ὄλοι μαζί παρακάλεσαν τὴν κουκλίτσα.

— Ὁραία μας κουκλίτσα, ἔλατε, νὰ χορέψουμε, νὰ χορέψουμε, νὰ χορέψουμε μαζί.

Ἀστράψε ἀπὸ τὸ θυμὸ της ἡ κουκλίτσα. Θὰ χόρευε μετὴν γυφτοπούλα και τὸν πύθηκο και ὄλους αὐτούς:

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Δὲν θέλω. Δὲν θέλω. Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Δὲν θέλω, εὐχαριστῶ.

Κι' ἀμέσως γύρισε ἀπότομα. Σκόνταψε όμως. Ἐπεσε. Ἐσχίστηκε τὸ οὐρανὶ φουστάνι. Τὶ κρίμα. Κι' ἄρχισαν ὄλοι νὰ πηδοῦν, νὰ γελοῦν, νὰ χαχανίζουν.

Κι' εἶσι πηδώντας ἡ μαϊμουδίτσα ἔφτασε στὸ κάτω ράφι τῆς βιτρίνας. Βρήκε τὰ σπάνια βιβλία. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ διαβάσει, παρ' ὅλο πὸ φόρεσε κάτι γυαλιὰ πὸ ἦταν ἐκεῖ.

Ὁ παπαγάλλος όμως σὰν σοφός, δπως ὄλοι δὲ οἱ παπαγάλλοι πέταξε, κοντὰ στὸν πύθηκο, ἔσκυψε στὸ βιβλίο και συλλάβισε.

«Ὁ-ποιος-πε-ρη-φα-νεύ-ε-ται-γρήγο-ρα-τα-πει-νεύ-ε-ται».

Στὸ μεταξύ τὸ παλιὸ ρολόι ὄλο

και περισσότερο τὴν ἀραίωνε τὴ μουσική του. Τὴν ἀπάλυνε. Ἐδυναν οἱ ἤχοι ὁ ένας μετὰ τὸν ἄλλο. Κι' ἤρθε ἡ στιγμή πὸ σῶπασε πιά τὸ παλιὸ ρολόι. Ὅλος αὐτὸς ὁ χαρούμενος κόσμος ξανάγινε, σιγά-σιγά, αὐτὸ πὸ ἦταν. Ἐνα ἄψυχο κομφοτεχνήμα. Καὶ τὰ πάντα ξαναπῆραν τὴ θέση τους μέσα στὴ βιτρίνα. Μόνο ἡ κουκλίτσα βρέθηκε πεσμένη χάμω και τὸ μετᾶξιν φουστάνι τῆς ἔσκισμένο. Κρίμα! Δὲν εἶχε χορέψει οὔτε μιὰ φορὰ. Τὶ κρίμα! Καὶ τὸ παλιὸ ρολόι εἶχε σῶπάσει γιὰ πάντα.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΜΑΞΙΜΟΥ
(Ἰρσίν)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ

Τὰ παιδιά στὴν Ταϊτή μόλις γεννιοῦνται, τὰ παίρνει ὁ παπᾶς τῆς περιφέρειας και τοὺς χαράζει ἕνα πεντάγωνο ἀστέρι στὸ ἀριστερὸ μπρόσσο. Αὐτὸ τὸ ὀνομάζουν «Βα-λαουρι» πὸ σημαίνει στὴ γλώσσα μας, «θεῖο ἀστέρι». Αὐτὸ εἶναι και τὸ βάπτισμα ἐκείνων πὸ ἀκόμα δὲν εἶναι χριστιανοί.

Οἱ ἀναφορές τῶν πλοιάρχων τοῦ Βρετανικοῦ ναυτικοῦ βεβαιώνουν δώδεκα ἐμφανίσεις τοῦ θρυλικοῦ «θαλάσσιου ὄφεως» μέσα στὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια. Ἐμεῖς τὸν γνωρίζουμε μετὸ ὄνομα Γοργόνα, ἐνῶ οἱ εἰδικοί λένε ὅτι εἶναι ὁ τελευταῖος Ἀτλαντόσαυρος πὸ ἔζησε πρὶν ἀπὸ πολλὰ ἑκατομύρια χρόνια.

Οἱ ἱθαγενεῖς τῆς Ἰάβας — οἱ λεγόμενοι χωματοφάγοι — τρῶνε με λαίμαργία πῆττες ἀπὸ λάσπη ψημμένες στὴ φωτιά.

Οἱ Παταγόνιοι εἶναι οἱ ψηλότεροι ἄνθρωποι ἀπ' ὅλες τις φυλές τοῦ κόσμου και τὸ ἀνάστημα τοῦ πιὸ κοντοῦ ξεπερνάει 1,83 μ.

Τὸ πρῶτο τυπωμένο Ἑλληνικὸ βιβλίο εἶναι ἡ «Γραμματικὴ» τοῦ Λα-σκάρεως, κατὰ τὸ 1446.

Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε κατασκευάστηκε ἀπὸ ἔξο γόφρο και ἦταν 300 μέτρα μακρὸς, πλάτος 50 και ὕψος 30.

Τὸ ψηλότερο βουνὸ τοῦ κόσμου εἶναι τὸ Ἐβερεστ στὰ Ἰμαλάια και ἔχει ὕψος 8.840 μέτρα.

Οἱ θάλασσες και οἱ ὠκεανοὶ ἔχουν ἔκταση 145.000.000 τετραγωνικὰ μίλια

και περιέχουν 3.270.000 δισεκατομμύρια τόννους νερό.

Οἱ ἄγριοι βλέπουν καλύτερα ἀπ' τοὺς πολιτισμένους. Ἐτοῖ οἱ κάτοικοι τῶν νησιῶν τοῦ Σολομώντα, διακρίνουν και τὰ μικρότερα σκουληκάκια σὲ ἀπόσταση 100 μέτρων.

Τὸ μεγαλύτερο ἀνάστημα πὸ φτιάχνει ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ διπλάσιο ἀκριβὸς πὸ ἔχει ὅταν εἶναι τριῶν χρόνων.

Μ' ἕνα κομμάτι πάγο μπορεῖτε νὰ βάλετε... φωτιά στὰ ξερά χορτάρια, ἀν ἔχει τὸ σχῆμα φακοῦ και συγκεντρώσετε μ' αὐτὸ τις ἡλιακὲς ἀκτίνες.

Τὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκέφαλου εἶναι κατὰ μέσον ὁρο 300 γραμμάρια.

Ἡ νεκρὰ θάλασσα λέγεται ἔτσι, γιατί δὲν ἔχει βρεθεῖ ποτὲ κανένα ζωντανὸ πλάσμα μέσα σ' αὐτήν.

Ὁ πλανήτης Ποσειδὼν ἀνακλύφθηκε πρῶτα στὸ... χαρτί με τοὺς υπολογισμοὺς ἐνὸς μαθηματικοῦ κι' ἔπειτα ἀπὸ πενήντα περίπου χρόνια στὸν οὐρανό.

Ὁ ἀρχαῖος ὕμνος τῶν Βεδουίνων ἀρχίζει ἔτσι: «Ἀνοιξε γῆ και πάρε τοὺς ἀνθρώπους, νὰ μὴ μείνει τίποτα στὸν κόσμο ἀπὸ θὰ χαθοῦμε ἐμεῖς!» Φαντασθετε ἐγωισμό.

Κάθε τόνος νεροῦ τῆς Κασπίας θάλασσας περιέχει 4 ὀκάδες ἀλατιοῦ. Στὴ Μάγχη μετὴν ἰδια ἀναλογία ἔχουμε 24 και στὴ Νεκρὴ θάλασσα 61 ὀκάδες.

Οἱ Κινέζοι ὅταν προσβληθοῦν ἀπὸ χολέρα, γιὰ νὰ θεραπευθοῦνε, καταπίνουν χάλκινα νομίσματα και μόλις παλιά.

Γιὰ νὰ κάνει ἕνα κιλὸ μέλι μιὰ μέλισσα πρέπει νὰ ρουφήξει τὸ νέκταρ 1—2 ἑκατομ. λουλουδιῶν.

Ὁ προκόδελος πὸ κινεῖται σχετικῶς ἀργά—γιατὶ τὰ πόδια του εἶναι ἐξαιρετικὰ μικρὰ σχετικά μετὸ ὑπόλοιπο σῶμα του—μπορεῖ νὰ ξεπεράσει στὴν ταχύτητα μιὰ καμήλα.

Ἐνα σπουργίτη πηγαινοέρχεται στὴ φωλιά του τὸ λιγότερο 300-350 φορὲς τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ φέρει τροφή στὰ παιδιά του.

Η ΒΟΥΛΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ

Κάποτε ήταν τρία κορίτσια πολύ-πολύ φτωχά και όρφανά από πατέρα και μητέρα. Για να ζήσουν δούλευαν ακόμη και τη νύχτα, οι δυο μεγαλύτερες άργαλειό και η μικρότερη ξέρε κι' έκεντούσε ώρατα κομψά μαντηλάκια που ήταν περιζήτητα. Άμα βαρύνταν όλο την ίδια εργασία, τότες έβριγαχνε δίχτυα που κι' αυτά τα μοσχοπουλούσε στο νησί, γιατί τα κατάρφερνε το ίδιο επιτήδεια.

Την κοπέλλα αυτή που ήταν τόσο χρυσοχέρα, τη λέγαγε Βούλα. Μια μέρα της είπε η πιό μεγάλη αδελφή της: «Έχεις σωριάσει κει χάμου τόσο δουλειά, ώρα είναι να πιάς να την ξεκάνεις για να μās φέρεις χρήματα. Και χρειάζομαστε αυτό τον καιρό ένα σωρό πράγματα».

— Άυριο πρωί θα ξεκινήσω. Άποκρίθηκε η Βούλα.

Κι' έτσι γίνηκε. Τ' άλλο πρωί μάζεψε ένα μεγάλο και στερεό δίχτυ που είχε έτοιμο, διπλώσε καλά τα μαντηλάκια της σ' ένα περιποιημένο δέμα κι' έφυγε.

Πήγε πρώτα σ' ένα ψαρά γνωστό της και το πούλησε το δίχτυ. Ίσια ίσια που το είχε χαλάσει το παλιό και καλοδέχτηκε τη Βούλα.

— Ό Θεός σ' έστειλε! Της είπε. Την καλοπλήρωσε λοιπόν και το κορίτσι έφυγε.

Καθώς τραβούσε η Βούλα τον κεντρικό δρόμο των μαγαζιών, είδε μια κοπέλλα, που στεκόταν στο πεζοδρόμιο και καμάρωνε την κούκλα της. Ήταν μεγάλη στα χρόνια, γι' αυτό παραξενεύτηκε η Βούλα στην αρχή, που την είδε απορροφημένη με μια κούκλα.

— Έστερα όμως που την πλησίασε, βρήκε την κούκλα τόσο όμορφη που τη δικαιώσε.

— Τι ώραία που είναι! — της είπε. — Άπ' ότι καταλαβαίνω θα την έχεις αχώριστη συντροφιά σου.

— Ω ναί! λέει η άγνωστη. Την έχω πάντα μαζί μου. Όπου κι' αν πάω. Και καθώς βλέπεις δεν την χορταίνω να τη θαυμάζω.

— Άν δεν σ' έδωπα τόσο άφωτισμένη στην κούκλα, θα σου έπρότεινα κάτι. Ξαναείπε η Βούλα.

— Να μου πεις. Να μου πεις. Προθυμοποιήθηκε η ξένη.

— Νά! Θα σου λέγα να την κάνεις άλλαξα με τα μαντηλάκια μου. Είναι είκοσι τέσσερα και πολύ καλά δουλεμένα. Θα σ' άρέσουν.

— Για να τα δώ! — Είπε η άγνωστη.

Η Βούλα άνοιξε άμέσως το δέμα με τα μαντηλάκια.

— Τα πήγα να τα πουλήσω — της έξηγούσε — καθώς έκείνη τα κοίταζε.

Πάνω άρκετά από αυτά. Άλλα τώρα που είδα την κούκλα...

— Είσαι φτωχιά; — Ρώτησε τη Βούλα.

— Πολύ. Έργαζόμαστε οι αδελφές μου κι' εγώ με το λυχνάρι ως τα μεσάνυχτα για να μπορέσουμε να ζήσουμε.

— Τότες θα στην δώσω την κούκλα ολοπρόθυμα έστω κι' αν την στερηθώ εγώ. Φαντάζομαι πως δεν θα έχεις γνωρίσει πολλές χαρές στη ζωή. Θα σου προσφέρω λοιπόν εγώ μια, άφου περνά από το χέρι μου. Πάρτην. Σου τη δίνω με την καρδιά μου.

— Πάρε και σ' τα μαντηλάκια να με θυμάσαι — λέει η Βούλα.

— Τα παίρνω και σ' εύχαριστώ — έλεγε η άγνωστη.

— Πώς θα με μαλώσουν οι αδελφές μου αν ιδούν την κούκλα... μουρμούρισε η Βούλα. «Να πεινούμε μες και σ' να σπαταλάς τα πράγματά σου με παιχνίδια!», θα μου πούν. Ού, σά να τις άκούω!

— Γρήγορα θα δεις, πως δεν έκανες άσχημα — έλεγε η άγνωστη αινιγματικά! Έπειτα θα δούν και θα πεισθούν κι' οι αδελφές σου πως δεν ζημιώθηκαν από την προτίμησή σου.

— Μα γιατί; — Ρώτησε η Βούλα γεμάτη περιέργεια.

— Τίποτα — θα δεις μόνη σου. Φαίνεσαι καλή και πρέπει με πεποίθηση να περιμένεις πως θα συναντήσεις την προτιμώμενη άμοιδή σου.

Η άγνωστη χαϊρέτησε τη Βούλα κι' απομακρύνθηκε.

Χρειάζεται τάχα να σάς πω, πως η άγνωστη αυτή ήταν κάποια Νεράιδα καλή;

Όπως το πρόβλεψε η Βούλα έτσι και γίνηκε. Οι αδελφές της τη μάλωσαν πολύ, τη χτύπησαν μάλιστα και ακόμη για τιμωρία, την άφησαν νηστική όλη εκείνη την ημέρα. Η Βούλα έκλαιε κρυφά και φλογερά κρατώντας πάντα άγκαλιά την κούκλα της. Και στο κρεβάτι, τη νύχτα την πήρε μαζί της.

Η Βούλα κοιμόταν ήσυχα κουρασμένη και ταλαιπωρημένη, όταν την ξάφνιασε η κούκλα της, που ζωντανεμένη κουνιόταν και της μιλούσε.

— Εύπνα — της έλεγε — για να προλάβεις να μη σε λερώσω. Μια κακή μάτρα μ' έχει καταραστεί κάθε

νύχτα να βγάσω σαύρες, ποντίκια και άλλα συχαμερά ζώα. Πως λυπούμαι, καλή μου Βούλα, που σε στενοχωρώ.

Καθόλου — άποκρίθηκε με άνοιχτή καρδιά η Βούλα. Να μη σε νοιάζει καθόλου για μένα. Να κοιτάξουμε, μόνο, κουκλίτσα, πως να μη στενοχωρείσαι σύ. Τι κρίμα τόσο όμορφη και να σου έχουν τέτοιο ελάττωμα! Ό θα ήμουν ολοπρόθυμη να κάνω οτιδήποτε για να σε άπαλλάξω...

— Για να δούμε. Άφου είσαι τόσο καλή...

Η Βούλα είχε ξαναγρυπνίσει και άρχισε να ψάχνει στο κρεβάτι για να διώξει τα ζώα.

Πασπάτευε με τα χέρια, άρχισε να τινάζει τα σεντόνια. Και τότες κατρακύλισαν στο πάτωμα κάποια σκληρά πράγματα που έκαναν πολύ θόρυβο.

— Τι είν' αυτά; — έλεγε φοβισμένη.

Βιάθηκε ν' ανάψει ένα σπέρτο και είδε τότες όχι τα συχαμερά ζώα που της είχε πει η κούκλα, αλλά λίρες ολόχρυσες που λαμποκοπούσαν, λίρες ένα σωρό...

Η Βούλα έτρεξε κι' άγκάλιασε την κούκλα της.

Δεν πέρασε πολός καιρός που τα τρία όρφανά κορίτσια άλλαξαν όλος διόλου ζωή. Έφτιαξαν το χαμόσπιτό τους και τόναναν παλάτι σωστό. Έπαψαν να εργάζονται τόσο κουραστικά. Μόνο για να περνά η ώρα το πρωί δούλευαν γιατι δεν ήταν τεμπέλες. Ντύνονταν με ώρατα φουστάνια ολομέταξα και η γειτονιά άπορούσε. Επί τέλους μια μέρα θαρρεύτηκε μια γειτόνισσα και με την πρόφαση να τους κάμει επίσκεψη πήγε να ρωτήσει πως είχαν γίνει ξαφνικά τόσο πλούσιες.

Η Βούλα, καθόλου, καθώς ήταν, της είπε πως είχε μια κούκλα που κάθε νύχτα της άφινε λίρες.

— Να μου την δώσεις και μένα τη θαυματουργή κούκλα σου — έλεγε η γειτόνισσα — άχ' δός την μου και μένα για κάμποσα βράδια. — Έξακολούθησε παρακαλείτά.

Η Βούλα δεν της άρνήθηκε. Έτσι η γειτόνισσα πήρε μαζί της την κούκλα.

Τη νύχτα την άγκάλιασε και πλάγιασε μαζί της. Η κούκλα, καθώς κοιμόταν άρχισε να την κουνάει και να της μιλεί.

— Εύπνα πριν σε λερώσω, καλή γυναίκα. Κάποια κακή μάτρα μ' έχει καταραστεί κάθε τέτοια ώρα να βγά-ζω σαύρες και ποντίκια.

— Άι να χαθείς παλιόκουκλα! — Της άπαντούσαν εκείνη μισοκοιμισμένη — σύχασε και νυστάζω.

Άλλ' η κούκλα όλο και πιό δυνατά σκουντούσε τη γριά.

— Εύπνα! Εύπνα!

Επί τέλους ξύπνησε κι' άρχισε να βρίζει την κούκλα και να την χτυπάει.

— Γέλασε με μένα λοιπόν η Βούλα! Μου έπε ψέμματα και μούδωσε σένα για χρυσόκουκλα, βρώμικο πλάσμα.

Καθώς έψαχνε τα σεντόνια πετάχτηκε κιόλας ένα ποντίκι στη μύτη της — ύστερα κι' άλλο. Πετάχτηκαν και σαύρες. Είχε γίνει έξαλλη. Πήρε την κούκλα άμέσως μέσ' στην καρδιά της νύχτας και την πήγε στη Βούλα.

— Να χρεωστώ χάρη που δεν είσαι δική μου. Άλλοιώς θα έδλεπες πως θα σ' έσπαζα στις πέτρες! Της έλεγε και της ξανάλεγε στο δρόμο.

Η κούκλα δέ μιλούσε καθόλου. Όταν όμως έφτασε στο σπίτι της Βούλας, είπε στις δυο γυναίκες που λογόφερναν:

— Η Βούλα πήρε την άμοιδή άνάλογα με τα γλυκά της φερσίματα και τα καλά της λόγια. Και σύ, κυρά μου, το ίδιο. Να μην παρπονιέσαι λοιπόν ούτε με τη Βούλα πως γταίει αυτή, ούτε με μένα που δεν σου δώσα χρυσάφι. Φταίς εσύ και μόνον εσύ, που με τον κακό σου τρόπο με θυμώσες.

MARIETTA ΕΠΤΑΝΗΣΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΧΑΙΝΤΕΛ

Ό Φρ. Χαϊντελ, ο ξακουσμένος συνθέτης του άθάνατου όρατόριου «Μεσσίας», γεννήθηκε στα 1685 στη Χάλλε.

Από πολύ ένωρίς έδειξε ο μικρός Φρειδερίκος έξαιρετική κλίση στη μουσική, μα ο πατέρας του που τον προώριζε για το δικηγορικό στάδιο, του άπαγόρευε να καταγίνεται μ' αυτήν. Και κάποια μέρα που τον πέτυχε να παίζει στο μικρό του βιολάκι, θυμωσε τόσο πολύ, που μάζεψε κάθε μουσικό όργανο που υπήρχε μέσα στο σπίτι και τόκαφε.

Μα ο μικρός δεν άπογοητεύτηκε και μ' όλες τις άπαγορεύσεις άκολούθησε το μουσικό του ένστικτο. Με τη βοήθεια της μητέρας του κατάρφερε να προμηθευτεί ένα σπινέτ, ένα μικρό πιάνο της εποχής και να το άνεβάσει άπάνω στη σοφίτα. Εκεί

κάθε νύχτα, μόλις καταλάβαινε πως όλοι στο σπίτι είχαν κοιμηθεί, άνέβαινε κρυφά το έξάχρονο άγοράκι και μελετούσε ακούραστα και με λαχτάρα ως τα χαράματα. Με τη μεγάλη του έπιμονή και χωρίς να του δείξει ποτέ κανένας τίποτε, κατάρφερε το μικρό παιδί ν' άποκτήσει μια αξιόλογη δεξιότητα.

Κάποιο βράδυ άκούει στο τραπέζι πως ο πατέρας θα ταξίδευε στη γειτονική πόλη για υποθέσεις. Χτύπησε δυνατά η καρδόουλα του μικροσκοπικού μουσικού. Πόσο θάθελε να πήγαине κι' αυτός μαζί του για ν' άκούσει μουσική! Ό μεγάλος άδερφός, που ήταν εκεί θαλαμπόλος του δούκα του Βάιρνεφελς, του είχε μιλήσει πολλές φορές για τις λαμπρές συναυλίες που είχαν σ' άνάκτορα. Άν κατάρφερνε τον πατέρα να τον έπαιρνε μαζί του! Τον παρακαλεί, μα εκείνος είναι άνένδοτος. Τό άλλο πρωί σηκώνεται ο μικρούλης πρώτος άπ' όλους και πηγαίνει και κρύβεται στον κήπο. Μόλις ξεκινάει το άμάξι του πατέρα, παίρνει φόρα και πριν ακόμα προλάβουν να τον σταματήσουν, άρχίζει να τρέχει πίσω άπ' το άμάξι όσο γρήγορα του επιτρέπουν τα μικρά του πόδια. Τό άμάξι είχε ξεπεράσει την πόλη της πόλης, όταν ξαφνικά σταμάτησε έντελώς τυχαία, Τό μικρό που έτρεχε λαχανιασμένο, σταματάει κι' αυτό και προβάλλοντας το ξαναμμένο του προσωπάκι στο παράθυρο του άμαξιού, φωνάζει κλαίγοντας:

— Πάρε με λοιπόν μαζί σου, πατερούλη, πάρε με!

Συγκινήθηκε επί τέλους ο άυστηρός πατέρας από το θέαμα που παρούσιαζε το κατασκαμμένο μικρό και τό πήρε μέσα στο άμάξι. Στα άνάκτορα είχε ο μικρός την εύκαιρία να παίζει στα πολλά και καινούργια πιάνο, όσες φορές έλειπε ο δούκας. Κάποια Κυριακή που έπαιζε όργανο στην εκκλησία, τον άκούει ο δούκας και μένει τόσο έκστατικός από τό υπέροχο παίξιμο του μικρού μουσικού, που κατάρφνει τον πατέρα του ν' άφίσει το Φρειδερίκο ν' άκολουθήσει έλεύθερα την κλίση του.

Τα πρώτα μαθήματα στη μουσική διδάχτηκε ο μικρός Φρειδερίκος από τό διάσημο όργανίστα Τσαχάου. Για δύο χρόνια παρακολούθησε φούγκα, άντίστιξη και όργανο και έκανε τέτοιες πρόσδους που σε λίγο μπορούσε ν' άντικαθιστά τό δάσκαλό του στο εκκλησιαστικό όργανο. Ήτανε τότε μόλις έγγια χρόνια. Στα δέκα του χρόνια συνθέτει

αξιόλογη εκκλησιαστική μουσική για τη μητρόπολη της Χάλλε καθώς και πολλές συνθέσεις για τό άγαπημένο του όργανο, τό όμποε.

Σε μια καλλιτεχνική περίοδεία στο Βερολίνο ο μικρός δεξιόταχνης κινεί τό θαυμασμό των μουσικών κύκλων που προτείνουν στον πατέρα να στείλουν τό παιδί — θαύμα, όπως τό άποκαλούν, για άνώτερες σπουδές στην Ίταλία. Μα ο πατέρας, που δεν ήθελε να δεσμεύσει τό παιδί του, άρνιέται, με τη δικαιολογία πως δέ θέλει να τό άποχωριστεί. Έπιστρέφουν στη Χάλλε και ο Φρειδερίκος ξαναρχίζει να μελετάει ακούραστα βιολί, πιάνο, όργανο και άρμονία. Σε λίγο πεθαίνει ο πατέρας και τότε ο μικρός μουσικός άναγκάζεται να δουλέψει σκληρά για να συντηρήσει την οικογένειά του. Παραδίδει μαθήματα σε έξευτελιστικές τιμές, παίζει σε διάφορες όρχήστρες και στο τέλος κατάρφνει να διορίσει μαέστρος στην όρχήστρα της Όπερας του Άμβούργου. Έστερα από έπίμονες μελέτες κατορθώνει ν' άναδειχθεί σάν πιανίστας και συνθέτης.

Στα 24 χρόνια του ταξιδεύει στην Ίταλία, που ήταν τότε η κοιτίδα όλων των τεχνών και ιδιαίτερα της μουσικής. Άπ' όποια πόλη της περνάει άποθεώνεται με τό άπαράμιλλο παίξιμό του.

Στα 1710 φεύγει ο Χαϊντελ για την Άγγλία, που θα γίνει γι' αυτόν μια δεύτερη πατρίδα. Γίνεται δεκτός μ' ένθουσιασμό από τους βασιλείς και τό κοινόν και δεν άργεί να γίνει ο άγαπημένος μουσικός όλων.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του άρχίζει ο μεγάλος συνθέτης να χάνει τό φως του κι' ύστερα από λίγο τυφλώνεται έντελώς. Μα περνάει με μεγάλη όπομονη τό φοβερό του μαρτύριο κι' ύστερα από όχτώ χρόνια, τον Άπρίλη του 1759, κλείνει τα μάτια του για πάντα. Τον θάψανε με έξαιρετικές τιμές στο Γουεστμίνστερ κοντά στους τάφους των βασιλέων, ένφ οι χορωδίες του Άγίου Παύλου έψαλλαν κομμάτια από τό διαλεχτό του έργο.

ΒΟΥΛΑ Κ. ΡΟΝΤΗΡΗ

ΚΑΝΤΗΛΙ

Καντήλι, καντηλάκι
Που φέγγεις στα εικονίσματα
Και πιό γλυκά άπ' τό τζάκι
Σκορπάς άντιφειγνίσματα.

Κάνε μέσ' στο χεράκι
Που δεν ξεχνά τό λάδι σου,
Του σπιτιού τό κλειδάκι
Κλειδάκι ένός παράδεισου!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

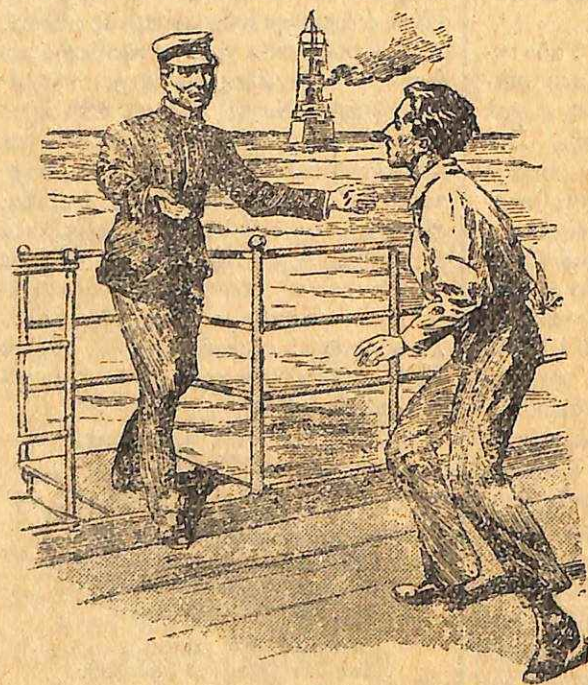
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ κυρίου Τζαίμς Γκόρντον ἦταν νὰ πάει νὰ δώσει ἀναφορά στὸ ναυαρχεῖο γιὰ τὴν ἀνέυρεση τοῦ «Πράνσιγκ» καὶ τῶν τριῶν παιδιῶν.

Ὁ Ντίκ καὶ οἱ μικρές του φίλες ποὺ εἶχαν στερηθεῖ τὰ πάντα ἔξη δλόκληρους μῆνες, βρεθήκανε ἀξαφνα μέσα σὲ ὄνειρο ἀπὸ φαγητά, ἀπὸ γλυκίσματα κι' ἀπ' οὐτιδήποτε λαχταροῦσε ἡ καρδιά τους. Τὸ σπῆτι τοῦ Ντίκ, στὸ Μπόστον, ἦταν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ πλουσιώτερα τῆς πόλης. Μητέρα δὲν εἶχε, ἀλλὰ ἡ θεία του Κλέρσυ τὴν ἀντικαθιστοῦσε μὲ τὸ παραπάνω. Στὸ διάστημα τῶν ἔξη μῶν, ἡ κυρία Μπλανσάρ καὶ ἡ κυρία Κοεκιντάν, πῆγαν στὴν Ἀγγλία νὰ βροῦν τοὺς συζύγους των. Ἡ ἀπελπισία πὼς ἔχασαν τὰ παιδιά τους ἦταν μεγάλη. Γι' αὐτὸ ἡ πρώτη δουλειὰ τῶν παιδιῶν μόλις ἐφθασαν στὴν Ἀμερική, ἦταν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς γονεῖς τους. Ὁ κύριος Γκόρντον τηλεγράφησε ἀμέσως καὶ ἡ ἀπάντησή ἦρθε εὐτυχισμένη.

— Ἀ, Μίση, ἔλεγε ἡ Λευκὴ στὴ γατούλα της, τὸ φανταζόσουν ποτὲ πὼς θὰ γλυτώνουμε; Ἐγὼ νόμιζα πὼς θὰ γινόμασταν τροφή σὲ κανένα δεύτερο Κόχραν πὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ ἐπισκεφεῖ τὸ καράδι μας σὰν τὸν πρῶτο ἐκεῖνον...

— Πατέρα! — Παιδί μου;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ πόλεμος τέλειωσε. Ἡ τακτικὴ συγκοινωνία ἀνάμεσα σὲ ὅλο τὸν κόσμο ξανάρχισε πάλι. Τὰ καράδια πῆγαιναν ὅπου ἤθελαν ἐλεύθερα καὶ δίχως φόβο πιά ἀπ' τὰ Γερμανικά υποδρύχια. Ἐκεῖνη τὴν καλοκαιριάτικη μέρα τὸ σπῆτι τοῦ κυρίου Τζαίμς Γκόρντον, γιόρταζε ἕνα μεγάλο γεγονός: ἡ μητέρα τῆς Λευκῆς καὶ τῆς Ἀννούλας θὰ ἐφθάναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ.

Στὸ χαρούμενο αὐτὸ σπῆτι ἦταν συγκεντρωμένος πολὺς κόσμος, ἀνάμεσα στὸν ὁποῖο διέκρινε κανεὶς τὸ πλήρωμα τοῦ «Φάρδελαντ». Ὁ ἀξιωματικὸς Χάρρυ, μὲ τὴν ἐπίσημη στολή του, κουβέντιαζε μὲ μιὰ δμορφὴ κυρία. Στὴν ἄλλη μεριὰ τῆς αἰθουσας, ὁ Ντίκ, διηγόταν γιὰ χιλιοστὴ φορὰ σὲ διάφορους γνωστοὺς τὴν περιπέτειά τους.

Ἀξαφνα ἡ πόρτα ἐχτύπησε. Οἱ δυὸ ἀχώριστοι πιά φιλενάδες, κοίταξαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Καμμιὰ τους δὲν μπορούσε νὰ μιλήσει ἀπ' τὴ συγκίνηση. Τέλος ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ τὰ δυὸ κορίτσια βρέθηκαν στὴν ἀγκαλιά τῶν μαζάδων τους.

— Μαμά, μανούλα! ἔλεγε ἡ κάθε μιὰ χωριστὰ καὶ κλαίγανε μὲ μικροὺς, κομμένους λυγμούς.

— Παιδί μου, κοριτσάκι μου! ἔλεγαν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ μητέρες κι' ἀγκάλιαζαν τὰ παιδιά τους εὐτυχισμένες.

Μέσα στὴ μεγάλη σάλα, πολλὴ ὥρα δὲν ἀκουγόταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ φιλιά καὶ ψιθυρίσματα. Συγκινημένος ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν εὐτυχισμένη στιγμὴ καὶ στὰ μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα. Ὁ Ντίκ καὶ ἡ θεία Κλέρσυ συμμερίζονταν αὐτὴ τὴν χαρὰ δίχως νὰ μιᾶνε. Γιατὶ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὰ λόγια ἦταν περιττά. Εἶναι ποὺ ἡ ὁμιλία δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἐκφράσει τοὺς παλμούς τῆς ψυχῆς καὶ μόνο τὰ δάκρυα ἐκδηλώνουν τὴν ὕψηλὴ καὶ ὠραία αὐτὴ ἀγάπη!

Ὅταν ἐκάθησαν στὸ τραπέζι, ὁ κύριος Γκόρντον μὲ τὸ ποτήρι στὸ

— Πλοῖον ἐν ὄψει!

χέρι, εἶπε ἀπευθυνόμενος στοὺς καλεσμένους του:

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, ἡ πίστη εἶναι τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Τὰ παιδιά μας σωθήκανε γιατί κι' ἐγὼ καθὼς καὶ οἱ κυρίες Κοεκιντάν καὶ Μπλανσάρ πιστεύαμε στὸ Θεό. Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά μας πιστεύανε τὸ ἴδιο μὲ μᾶς. Γι' αὐτὸ βρίσκονται τώρα ἀνάμεσά μας γεμάτα ὕγεια, θάρρος καὶ πλουτισμένα μὲ γνώσεις ποὺ μόνο ἡ σοφία τῆς ζωῆς καταφέρει κάποτε νὰ μᾶς διδάξει. Φίλοι μου, ἄς πιούμε γιὰ τὴ σωτηρία τους!

Χειροκροτήματα ἀντήχησαν καὶ τὰ ποτήρια ἀδειάσανε μονορούφι! Τὰ τρία παιδιά κοιτάχτηκαν εὐτυχισμένα καὶ τὸ βλέμμα τους ἔλεγε: Θυμᾶσαι; Κι' ὅταν ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ ὥρες τὸ σπῆτι ἐπαψε ν' ἀντηχεῖ ἀπ' τὴς φωνές καὶ τὰ τραγούδια, πρὶν πᾶνε νὰ κοιμηθοῦνε, οἱ τρεῖς μικροὶ σύντροφοι ἔδωσαν τὰ χέρια τους. Καὶ τὸ βλέμμα τους πάλι ἐρωτοῦσε:

— Θὰ μείνουμε γιὰ πάντα φίλοι; Σ' αὐτὸ ἀπαντοῦσε ὁ ἄγγελος ποὺ τὰ προστάτευε:

— Γιὰ ὅλη μας τὴ ζωὴ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Διασκευή

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΕΝΔΟΞΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, ἡ Ἑλλάδα ἐδέχθηκε μὲ ἰδιαίτερη ὑπερηφάνεια ἕναν ἀντιπρόσωπο τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Γιατὶ τοῦτος ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς καὶ καθηγητῆς τῆς Ecole des Beaux-Arts δὲν παύει νὰ εἶναι στὴν καταγωγή καὶ στὴν ψυχὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἀντιπροσωπευτικοὺς τύπους τῆς Ἀττικῆς γῆς. Πρόκειται γιὰ τὸ Δημήτριο Γαλάνη. Γέννημα καὶ θρέμμα

τῆς Ἀθήνας, ἀπὸ τὰ παλιὰ Διαπλάσπουλα, ποὺ τὸ καλλιτεχνικὸ του ταλέντο εἶχε κιόλας χαράξει στὸν ὀρίζοντα τῆς Διάπλασης. Ἀλλὰ τὸ Διαπλάσπουλο ἐγινε μὲ τὸν καιρὸ ἄντρας καὶ μάλιστα διάσημος ἄντρας, ἔτσι ποὺ γι' αὐτὸν νὰ ὑπερηφανεύεται ὄχι μόνον ἡ Διάπλαση καὶ ἡ Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ ἡ Γαλλία καὶ γενικὰ ὁ κόσμος τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων. Κι' εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἔχει στοὺς κόλπους της ἕναν Ἑλληνα ζωγράφο καὶ χαράκτη. Ἐναν Ἑλληνα, ποὺ μὲ τὸ δαιμόνιο τῆς φυλῆς καὶ τὸ δῶρημα τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας ἔφτασε στὸ μεσουράνημα τῆς τέχνης. Ἐτσι ὁ Γαλάνης ἀντλεῖ ἀπὸ τὸ ἀπόθεμα τῆς ἀττικῆς του ψυχῆς καὶ τὸ μετουσιώνει σὲ τέχνη μὲ ἐκδηλῆ τὴν ἁρμονία καὶ τὸ ρυθμὸ τῆς ἀττικῆς πνοῆς. Καθὼς παρατηρεῖ ἕνας

γάλλος κριτικὸς τοῦ «τὸ ἔργο τοῦ Γαλάνη δειχνεὶ μιὰν ἀνήσυχη σκέψη, ἕναν τρικυμισμένο ρεμβασμό, μὰ πάντα ἁρμονικόν». Κι' ἀκόμα: «ὁ χαρακτήρας του ἔχει τὴ νοσταλγικὴ γλῶσσα μιᾶς θύμησης καὶ τέλει τὰ τοπία του, ὅπου τὸ δένδρο, ἡ πέτρα, ὁ οὐρανὸς μοιάζουν σὰ νὰ τραγουδᾶνε ἕνα μονάχο τραγούδι ὅλα μαζί μὲ μελωδίες καὶ ρίμες ρυθμικές, εὐγενικές, δυνατές καὶ ντελικάτες, φτιαγμένες γιὰ νὰ συγκινοῦν καὶ νὰ κρατοῦν μπροστά τους καὶ κάτω ἀπ' τὴ μαγεία τους ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀπ' τὴ μάταια καὶ φευ-

γαλέα γραφικότητα προτιμᾶνε τὶς στέρεες, βαθεῖες, μεθυστικές καὶ ἀξέχαστες ἀληθινὲς ὁμορφιές».

Τὸ «Ἀττικὸ Τοπίο», ἡ «Μητρότητα», «Τὸ παιδί μὲ τὸ ξύλινο ἄλογο» — τὸ παιδί τοῦ Γαλάνη, ἀπαράλαχτο στὴ μορφὴ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴν μητέρα του, ποὺ ἀλλοίμονο παληκάρι πιά γεμάτο ζωὴ καὶ μέλλον ἐπρόσφερε τὴ ζωὴ του κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο — ἡ «Ὀικογενεὰ του», ἡ «Πλαστικὴς Ρίμης», τὸ Πορτραῖτο τῆς Δεσποινίδος Σδάρτης, τὸ «Παιδικὸ παλάτι», τὸ «Κυνήγι», «Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Προμηθεὺς», οἱ περιφημὲς του natures mortes, τὰ

Τὸ παιδί μὲ τὸ ξύλινο ἄλογο

γυμνά καὶ τὰ τοπία του δίνουν τὸ μέτρο τῆς παγκόσμιας ἀνεγνωρισμένης ἀξίας τοῦ καλλιτέχνη. Καὶ τὸ ἔργο τοῦ Γαλάνη ποὺ δὲν πρόκειται νὰ τὸ κρίνουμε ἐδῶ καὶ νὰ τὸ κατατάξουμε σὲ σχολὲς καὶ τεχνοτροπίες, εἶναι ἀπάνω ἀπ' ὅλα γνήσιος καρπὸς ἑνὸς μεγάλου δημιουργοῦ, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Γαλάνης.

Χαρὰ μας ἰδιαίτερη, ποὺ τὸ ἐνδοξο Διαπλάσπουλο σκοπεύει — καθὼς μᾶς ἔλεγε βυθισμένος στὸ γαλανὸ δρᾶμα τοῦ Σαρωνικοῦ — νὰ ξαναζήσει τὸ ἐλληνικὸ τοπίο καὶ τὸν ἀττικὸ οὐρανὸ «ὅπου — κατὰ τὰ λό-

για του — οἱ ἄνθρωποι δὲ μ. π. ν.εῖ νὰ πεθαίνουν». Κι' ὁ νοσταλγὸς Γαλάνης γράφει σ' ἕνα τελευταῖο του γράμμα:

«Qui n' a désiré de voir Athènes est un sot, celui qui l' a vu sans s' y plaire est plus sot encore, mais le comble de la sottise est de l' avoir vué de s' y plaire et de la quitter...»

Ι. Π. ΚΟΥΤΣΟΚΕΡΑΣ

Βιογραφικά

Ὁ Δημήτριος Γαλάνης γεννήθη καὶ στὴν Ἀθῆνα τὸ 1882. Ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε μεγάλο ταλέντο στὸ σχέδιο, ἀρχίσε νὰ δημοσιεύει κι' ἔγινε σπουδαστὴς τοῦ Πολυτεχνείου. Δεκαοχτὼ χρονῶ, στὰ 1900, φεύγει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ἀρχικὰ μπαίνει στὴ σχολὴ Κουρμόν καὶ λίγο ἀργότερα στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Ἀρχίζει νὰ συνεργάζεται σὲ διάφορα περιοδικά, κυρίως σατιρικά, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἐγκαταλείπει καὶ τὴν Τέχνη. Κάποτε πηγαίνει στὸ Μόναχο, ὅπου ἡ συνεργασία του γίνεται περιζήτητη, ἀλλὰ ἡ διαμονή του ἐκεῖ δὲ διαρκεῖ. Τὸν τραβᾷ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ θὰ ἐγκατασταθεῖ μόνιμα, θὰ μορφώσει τὴν τέχνη του, θὰ ἐκδηλώσει τὸ ταλέντο του καὶ θὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος χαράκτης τοῦ κόσμου. Στὸν περασμένο πόλεμο πηγαίνει ἐθελοντής. Συνεργάζεται σὲ περιοδικά, ἐκδίδει πίνακές του, εἰκονογραφεῖ βιβλία ὅπως τοῦ Ρομαίν Πολλάν, τοῦ Γκομπινώ, τοῦ Φρανσίς Ζάμ καὶ ἄλλων. Τὸ 1946 γίνεται ἀκαδημαϊκός.

Ὁ πίνακας ποὺ δημοσιεύεται, ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ μεγάλου χαράκτη, ἀνήκει στὴ συλλογὴ Seignitz.

(Σημ. «Διαπλάσεως»)

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
37.—Έτσι ο Κορυφαίος της *Πρώτης Τάξεως* παίρνει 500 δρχ. βιβλία για κάθε δέκα του φύλλα, και 350 δρχ. οι λοιποί. Π.χ.: Ένας που εξέδωσε 1500 φύλλα, αν είναι Κορυφαίος—είτε Σύλλογος είτε άτομο,—μπορεί να διαλέξει και να παραγγείλει βιβλία αξίας δραχμών 75.000 (150×500) και αν είναι από τους άλλους, δηλ. 52.500 (150×350). Ο Κορυφαίος πάλι της *Δευτέρας Τάξεως* παίρνει βιβλία 350 δρχ. για κάθε του δέκα φύλλα και 300 δρχ. οι λοιποί. Τέλος οι *Ήττεινόμενοι* 250 δρχ. βιβλία για κάθε δέκα τους φύλλα.

38.—Εκτός από τήλους «Διαπλάσεως» και «Βιβλιοθήκης» της, μπορεί κανείς να παραγγείλει για δώρο του και μια συνδρομή για το ερχόμενο έτος, ή τετράδια Μ. Μυστικών, ή Χαρτί λύσεων κλπ. Όχι όμως και βιβλία άλλων εκδοτών.

39.—Το «Πένταθλον» είναι ιδιαίτερος Διαγωνισμός που ιδρύθηκε για την Πεντηκονταετηρίδα της «Διαπλάσεως» (1928). Γίνεται κάθε δύο χρόνια (1928, 1930, 1932 κ.έ.) περιλαμβάνει πέντε διάφορα Άγωνίσματα και ανακηρύσσεται Νικήτης όποιος διατρέψει περισσότερο σε όλα. Οι όροι δημοσιεύονται κάθε φορά στη σχετική Προκήρυξη.

40.—Γίνονται κι' άλλοι διάφοροι Διαγωνισμοί: Διηγήματος, Ποιήματος, Μεταφράσεως εκ του Γαλλικού, Αγγλικού ή άλλης σπουδαίας γλώσσας, Ζωγραφικής, Φωτογραφίας, Καλλιγραφίας, Κρυπτογραφικού, Λευκών Λέξεων, Τυπογραφικών Λαθών, Στίξεως κτλ. Αυτοί δεν είναι τακτικοί όπως οι ανωτέρω, αλλά γίνονται έκτακτως είτε μια φορά το χρόνο, είτε κάθε δυο χρόνια, μερικοί και κατά χρονικά διαστήματα μεγαλύτερα. Πάντως, κάθε καλοκαίρι, που τα παιδιά έχουν περισσότερο καιρό, ή Διάπλασις τους δίνει πέντε-έξη έκτακτους Διαγωνισμούς. Και κάθε φορά που προκηρύσσεται ένας τέτοιος, βλέπει κανείς τους όρους και τις οδηγίες στην προκήρυξη.

41.—Εκτός από τους παραπάνω γίνεται μια-δυο φορές το χρόνο κι' ένας άλλος μεγάλος Διαγωνισμός, ο λεγόμενος «Κυριακή της Διαπλάσεως». Προτείνεται μια ερώτηση, οι διαγωνιζόμενοι απαντούν και βραβεύονται οι καλύτερες απαντήσεις. Κρίνονται όμως όλες σε μια συνεδρίαση του Σπιτιού της «Διαπλάσεως» που αποτελείται από την ίδια, από την οικονομία της Κυρά-Μάρθα, τον ψυχολόγο και γραμματικό της Άνανια, τις δώδεκα αδελφές του, τη μαύρη τους γάτα Πίσσα κτλ. Τα πρακτικά, να πούμε, αυτού του συμβουλίου, που τα κρατεί συνήθως ο Άνανιας, είναι κι' η κρίση του Διαγωνισμού με τ' αποτελέσματα, που δημοσιεύονται στο φύλλο με σχετικές γελοιογραφίες.

42.—Όλων των Διαγωνισμών, τακτικών και έκτακτων, τ' Αποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στο φύλλο, αργότερα ή γρηγορότερα, αναλόγως της εργασίας που απαιτεί ή διαλογή κι' η κρίση του καθενός, που εξαρτάται πάλι από τον αριθμό των διαγωνιζόμενων, το είδος του Διαγωνισμού κτλ.

43.—Δεν πρέπει να συγχέει κανείς τους Διαγωνισμούς που κάνουν χωριστά

μερικοί συνδρομητές ή Σύλλογοι Συνδρομητών, δημοσιεύοντας προκηρύξεις κι' αποτελέσματα στις Μικρές Άγγελιες με πληρωμή. Η «Διαπλάσις» δεν έχει καμιά σχέση με αυτούς τους ιδιωτικούς Διαγωνισμούς, ούτε καμιά ευθύνη αναλαμβάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄.

Αρίθμηση των Διαγωνισμών.—Τα Βραβεία των Διαγωνισμών.—Τα Εύσημα κι' ο Διαγωνισμός των Εύσημων.

1.—Οι Διαγωνισμοί είχαν άλλοτε κοινό αύξοντα αριθμό. Άρχισαν να αριθμούνται από τα πρώτα χρόνια της «Διαπλάσεως» κι' εξακολουθούσαν να παίρνουν τον αριθμό τους με τη σειρά που προκηρύσσονταν, αδιάφορο για ποιους διαγωνισμούς πρόκειτο. Τώρα την αρίθμηση διατηρεί μόνο ο διαγωνισμός Λύσεων Πνευματικών Άσκήσεων (306ος, είναι π.χ. αυτός που εξακολουθεί). Χωριστή αρίθμηση, ιδιαίτερη, έχουν οι Κυριακές της Διαπλάσεως (Πρώτη Κυριακή, Δεύτερη Κυριακή, Είκοστή Κυριακή, Τριακοστή Τρίτη Κυριακή και καθεξής), και οι Διαγωνισμοί του Ξεσπαθώματος (1ος, 2ος κτλ.). Όσο για το Πένταθλο, τον Διαγωνισμό των Εύσημων και των Ψευδώνυμων, αυτοί ορίζονται με το έτος: Το Πένταθλο 1928—29, τα Εύσημα του 1947.

2.—Οι Βραβεύμενοι στους Διαγωνισμούς έχουν τις ακόλουθες τιμές και άμοιβές: Έκείνος που παίρνει Α' Βραβείο έχει δικαίωμα να στείλει τη φωτογραφία του, για να δημοσιευθεί δωρεάν. Όταν ο Διαγωνισμός είναι προς σύνθεση διηγήματος, ή Κυριακή, δημοσιεύεται και το Διήγημά του ή η απάντησή του μαζί με τ' Αποτελέσματα. Και τέλος παίρνει για δώρο αξίας 20.000 δραχμών κατ' έργο του, από εκείνα που έχει εκδώσει ή «Διαπλάσις».

3.—Οι φωτογραφίες των βραβευμένων δημοσιεύονται στο φύλλο από 4 ή 5 μαζί. Γι' αυτό είναι καλό να στέλνονται συνηθισμένες φωτογραφίες, στήματος κάρε-βέιτ που λένε οι φωτογράφοι, και μόνο μπουστοί, όχι ολόκληρα το σώμα, για την ομοιομορφία. Πίσω από την φωτογραφία, ο βραβευμένος πρέπει να σημειώνει τ' όνομά του, το ψευδώνυμό του (αν βραβεύθηκε με ψευδώνυμο), τον Διαγωνισμό όπου βραβεύθηκε, και να δηλώνει αν επιθυμεί να δημοσιευθεί ή φωτογραφία του μόνο με το ψευδώνυμο αυτό ή και με το όνομά του.—Στο διάστημα του ίδιου χρόνου, όσα Α' Βραβεία κι' αν πάρει κανείς, μόνο μια φωτογραφία του μπορεί να στείλει. Αν έαναβραβευθεί όμως τον άλλο χρόνο ή αργότερα, μπορεί να στείλει νεώτερη φωτογραφία του να δημοσιευθεί.

4.—Έκείνος που παίρνει Β' Βραβείο μπορεί να διαλέξει για δώρο βιβλία αξίας δραχμών 10.000. Και τέλος δραχμών 5.000 έκείνος που παίρνει Γ' Βραβείο. (Βλ. και § 20).

5.—Οι Ίσότιμοι του Διαγωνισμού των Λύσεων, στο Α' Βραβείο έχουν έ-

πίσης το δικαίωμα να στείλουν τη φωτογραφία τους για να δημοσιευθεί, αλλά αυτοί πρέπει να στείλουν μαζί και δρχ. 8.000, για τα έξοδα της τοιχογραφίας. Μπορούν ακόμα ν' αγοράσουν—έντός τριών μηνών από τη δημοσίευσή των Αποτελεσμάτων, γιατί κατόπι το δικαίωμά τους αυτό παραγράφεται,—ένα τόμο «Διαπλάσεως» Β' Περιόδου, όποιον θέλουν, με έκπτωση 20.000 δραχμών. Οι Ίσότιμοι στο Β' Βραβείο μπορούν ν' αγοράσουν όμοιο τόμο με έκπτωση 10.000 δραχμών. Κι' οι Ίσότιμοι στο Γ' Βραβείο με έκπτωση δραχμών 5.000.

6.—Το δικαίωμα αυτό της έκπτώσεως είναι χωριστό για κάθε Διαγωνισμό Λύσεων. Ένας π.χ. που ήλθε Ίσότιμος Α' Βραβείου σε δυο Διαγωνισμούς δεν μπορεί ν' αγοράσει ένα τόμο μ' έκπτωση 40.000 δραχμών, αλλά δύο τόμους με έκπτωση 20.000 δραχμών για τον καθένα.

7.—Βραβευμένα έργα, σε κάθε είδους Διαγωνισμούς, δημοσιεύονται κάποτε κι' εκείνων που παίρνουν Β' ή Γ' Βραβείο. Άλλ' αυτό είναι στη διάθεση της «Διαπλάσεως». Επίσης στη διάθεσή της είναι να δημοσιεύσει και μια δάκρυα Συλλογή Άσκήσεων βραβευμένη με οποιοδήποτε Βραβείο στο σχετικό Διαγωνισμό, ή ένα μέρος απ' αυτή ή μόνο δυο-τρεις δημοσιεύσιμες Άσκήσεις, όπως κι' απ' όλες τις άλλες Συλλογές.

8.—Οι τιμές κι' οι άμοιβές των βραβευμένων στο Διαγωνισμό Ξεσπαθώματος είναι ιδιαίτερες κι' έχουν οριστεί στο Δ' Κεφάλαιο (§ 36, 37). Επίσης ιδιαίτερες είναι κι' οι τιμές κι' άμοιβές του Διαγωνισμού των Εύσημων που ορίζονται πάλι κάτω (§ 12, 13, 14) καθώς και του Πεντάθλου που ορίζονται κάθε φορά στην προκήρυξη.

9.—Η αίτηση για την άποστολή των δώρων κάθε Διαγωνισμού πρέπει να γίνεται από τον βραβευμένο εντός έξι μηνών από τη δημοσίευσή των Αποτελεσμάτων. Κατόπι το δικαίωμα παραγράφεται.

10.—Τα Βραβεία των Εύσημων. Για κάθε καλή βραβευμένη ή όπωςδήποτε διακρινόμενη απάντηση σε Διαγωνισμό, για κάθε Ξεσπαθώμα κτλ. ή Διάπλασις σημειώνει ανάλογα Εύσημα (από ένα για κάθε 10 όρθες Λύσεις, από ένα για κάθε 25 φύλλα Ξεσπαθώματος, 20 ή περισσότερα Εύσημα για ένα καλό διήγημα ή ποίημα κτλ. κατά την εκτίμηση της «Διαπλάσεως»). Η άπονομή των Εύσημων δημοσιεύεται πάντα στ' Αποτελέσματα των Διαγωνισμών μ' ένα Ε και μ' ένα αριθμό σε αγκύλη, κοντά στ' όνομα ή στο ψευδώνυμο έκείνου που τα παίρνει. Π.χ. Άνδρεϊος Εύζωνος, [15Ε]. Αυτό σημαίνει ότι ο διαγωνιζόμενος Άνδρεϊος Εύζωνος πήρε για την απάντησή του δεκαπέντε Εύσημα.

11.—Για οικονομία χώρου, όταν πολλοί μαζί παίρνουν τον ίδιο αριθμό Εύσημων, αυτός σημειώνεται μια φορά στην αρχή. Π.χ. Εύρημος Μνεία (από [8Ε] εις έκαστον:) Άνδρεϊος Εύζωνος, Κων. Παυλόπουλος κτλ. . . . Αυτό σημαίνει, ότι όλοι όσοι αναφέρονται στην Εύρημο Μνεία έκείνου του Διαγωνισμού παίρνουν από όκτω Εύσημα. Επίσης δεν σημειώνονται τα Εύσημα χωριστά, όταν κανείς ξέρει από τον Κανονισμό πόσα πήρε. Π.χ. στ' Αποτελέσματα

Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος, όπου κάθε διαγωνιζόμενος αναφέρεται με τον αριθμό των φύλλων που έχει ξοδέψει, σημειώνεται μόνο στο τέλος: «Καθένας πήρε από ένα Εύσημο για κάθε 25 του φύλλα». Επομένως καθένας κάνει το λογαριασμό και τ' βρίσκει.

12.—Στο τέλος του διαπλασιακού έτους, όποιος έχει τα περισσότερα Εύσημα, παίρνει το Πρώτο Βραβείο των Εύσημων με τις συνειθισμένες τιμές κι' άμοιβές.

13.—Έταινο παίρνουν όλοι όσοι έχουν αριθμό Εύσημων ως τα δύο τρίτα τουλάχιστο του τελευταίου βραβευμένου. Κι' Εύφημο Μνεία όσοι έχουν ως τα δύο τρίτα του τελευταίου έταινουμένου.

14.—Στο τέλος του έτους πρέπει να στείλει καθένας στη «Διαπλάσι» Σημείωση των Εύσημων που πήρε στο διάστημα του Χρόνου. Άλλοιότικα δεν αναφέρεται στ' Αποτελέσματα. Η σημείωση αυτή πρέπει να είναι λεπτομερής κι' αναλυτική, να γράφει δηλαδή χωριστά κάθε άπονομή Εύσημων, τον Διαγωνισμό, τον αριθμό του φυλλαδίου όπου δημοσιεύθηκαν τ' Αποτελέσματα και στο τέλος το γενικό άθροισμα. (Π.χ. Στόν 305° Διαγωνισμό Λύσεων, φύλλ. 5°, πήρα Εύσημα 15. Στο Διαγωνισμό Ποιήματος, φύλλ. 16°, πήρα 20. Το όλον Εύσημα 35).

15.—Μερικοί στέλνουν και γενική σημείωση ή Στατιστική των Εύσημων του έτους. Γράφουν δηλαδή, είτε αλφαριθμητικά, είτε κατά σειράν επιτυχίας, όλους όσοι πήραν Εύσημα και πόσα πήρε ο καθένας. Κι' αυτοί άμείβονται πάλι με ανάλογα Εύσημα, γιατί οι Στατιστικές βοηθούν πολύ τη «Διαπλάσι» στη διαλογή και στην έκδοση των Αποτελεσμάτων.

16.—Τα δώρα όλων άνεξαιρέτως των Διαγωνισμών είναι παραδοτέα στο Γραφείο. Όσοι θέλουν να τα λάβουν ταχυδρομικώς, πρέπει, μαζί με τη σχετική αίτηση, να στείλουν και τ' ανάλογα ταχυδρομικά τέλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ΄.

Κανονισμός της Σελίδος Συνεργασίας Συνδρομητών.—Παιδικόν Πνεύμα.

1.—Σε κάθε φυλλάδιο της «Διαπλάσεως», τακτικά, μια ή μιάμιση σελίδα είναι αφιερωμένη στη δημοσίευσή μικρών λογοτεχνικών έργων των ψευδωνυμικών της φίλων. Η σελίδα αυτή έχει τίτλο «Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών» και, για συντομία, αναφέρεται μόνο με τ' αρχικά Σ.Σ.Σ.

2.—Κάποτε, προκηρύξεις ή αποτελέσματα Διαγωνισμών έκτοπιζούν τη Σελίδα Σ.Σ.Σ. από ένα φύλλο ή την περιορίζουν σε δυο μόνο στήλες. Το ίδιο κι' όταν υπάρχουν πολλές Μικρές Άγγελιες ή Σ.Σ.Σ. εξαρτάται από την άλλη όλη που δημοσιεύεται υποχρεωτικά.

3.—Τα στελλόμενα για τη Σ.Σ.Σ. έργα ή κομμάτια, μπορούν να είναι πεζά ή έμμετρα, πρωτότυπα ή μεταφρασμένα. Πρέπει όμως να είναι άδημοσιεύτα, να έχουν παιδαγωγικό χαρακτήρα, να έννοούνται από παιδιά και να μην υπερβαίνουν τη στήλη.

4.—Τα δημοσιεύόμενα στη Σ.Σ.Σ. είναι συνήθως παιδικά ποιηματάκια,

διηγηματάκια, έντυπώσεις από την παιδική ζωή, περιγραφές, ιστορικά ή άστεία άνέκδοτα, σκέψεις κτλ. σάν αυτά που δημοσιεύονται και στις άλλες σελίδες του φύλλου. Κομμάτια άκατάλληλα για το περιοδικό μας δεν είναι δεκτά, όσο άρτια κι' αν είναι. Σκοπός της Σ.Σ.Σ. είναι να γυμνάσει τα παιδιά που έχουν λογοτεχνικό τάλαντο, για να συνθέτουν έργα δικά τους ή να μεταφράζουν καλά από τις ξένες γλώσσες που σπουδάζουν. Άλλα λογοτεχνία γίνεται και με παιδικά έργα, γραμμένα δηλαδή για παιδιά, που μπορεί να είναι κι' άριστοτεχνήματα.

5.—Κάθε κομμάτι στελλόμενο για τη Σ.Σ.Σ. πρέπει να είναι γραμμένο χωριστά, μόνο του, καθαρά, εύανάγνωστα, με πλατείες γραμμές και με περιθώριο για τις διορθώσεις, κι' από τη μία όψη του χαρτιού, ώστε να μη χρειάζεται αντίγραφο για να σταλεί στο τυπογραφείο. Τα δυσανάγνωστα, τα μουντρουμένα χειρόγραφα ή «Διαπλάσις» ούτε καν τα διαβάσει.

6.—Η «Διαπλάσις» διαβάζει τα κομμάτια που λαβαίνει κατ' έβδομάδα και, στην Άλληλογραφία κάθε φύλλου, στη στήλη που επιγράφεται «Για την Σ.Σ.Σ.» αναφέρει μόνο τ' άπορριπτόμενα και λέει για ποιο λόγο τ' άπορρίπτει. Τα έγκρινόμενα τα δημοσιεύει με τη σειρά τους. Έπειδή όμως μια Σελίδα πρέπει να είναι ποικίλη, για να διαβάζεται πιο ευχάριστα, (να μην έχει δηλαδή όλο ποιήματα, ή όλο διηγήματα, όλο άστεία κτλ.) όταν είναι στη σειρά δυο-τρία όμοια κομμάτια, ή «Διαπλάσις» παίρνει μόνο το άρχαιότερο και πηδά τ' άλλα ως που να βρει άλλου είδους. Επίσης, όταν είναι στη σειρά πολλά έκτενης και χρειάζεται για τη Σελίδα κι' ένα συντομότερο, ή «Διαπλάσις» πηδά μερικά άρχαιότερα ως να το βρει. Γι' αυτούς τους λόγους, μπορεί να δημοσιευθεί πρωτίτερα ένα κομμάτι που στάλθηκε αργότερα από έν' άλλο.

7.—Όταν συμπληρωθεί ο αριθμός των κομματιών που μπορούν να χωρέσουν στα φυλλάδια μερικών μηνών, ή «Διαπλάσις» δηλώνει ότι δεν δέχεται άλλα για την εποχή έκείνη, κι' η άποστολή σταματά έως να δηλώσει πάλι ότι δέχεται την άποστολή νέων. Οι σχετικές δηλώσεις δημοσιεύονται στην Άλληλογραφία, ώστε ο ενδιαφερόμενος ξέρει πότε μπορεί και πότε δεν μπορεί να στείλει.

8.—Αν στείλει κανείς για την Σ.Σ.Σ. ένα κομμάτι ξένο για δικό του, αντιγραμμένο, είτε κατά λέξη είτε και με μικρές παραλλαγές, απ' άλλο περιοδικό ή βιβλίο, και γράσει τη «Διαπλάσι» να του έγκρίνει και να του το δημοσιεύσει, χάνει πάλι το δικαίωμα να ξανστείλει. Γι' αυτό, όταν το κομμάτι είναι διασκευή ή έλεύθερη μετάφραση που επιτρέπεται, πρέπει έκείνος που το στέλνει να το δηλώνει καθαρά από κάτω και ν' αναφέρει που το βρήκε και τίνος είναι το πρωτότυπο. Επίσης όταν το κομμάτι είναι Άνέκδοτο, λαϊκό ή ιστορικό, Μύθος, Παράδοση κτλ.

9.—Με τον τίτλο «Παιδικόν Πνεύμα» δημοσιεύονται στην «Διαπλάσι» άνεκδοτάκια με νόστιμες κι' άπρόοπτες κουταμάρες (άφέλειες) ή έξυπνάδες και πονηρίες μικρών παιδιών (όταν την κουταμάρα ή την έξυπνάδα τη λέει μεγάλος, το άνεκδοτάκι δεν είναι «Παιδικόν Πνεύμα» και δεν έχει θέση στη «Διαπλάσι»). Τα «Παιδικά Πνεύματα» είναι για να μάς κάνουν να γελούμε αλλά και για να μάς δείχνουν την παιδική διανοητικότητα, τον τρόπο που σκέπτονται τα μικρά παιδιά.

10.—Και τα Παιδικά Πνεύματα περιλαμβάνονται στη Σ.Σ.Σ.—δημοσιεύονται μάλιστα κι' όταν ακόμη δεν υπάρχει χώρος γι' άλλα κομμάτια,—με τη διαφορά ότι αυτά δεν έχουν κανένα περιορισμό. Κάθε φίλος της «Διαπλάσεως», είτε συνδρομητής είτε άγοραστής, είτε με τόνομα του είτε με το ψευδώνυμό του, μπορεί να στείλει όσα Παιδικά Πνεύματα θέλει κι' όποτε θέλει. Από το πλήθος αυτό, ή «Διαπλάσις» διαλέγει κάθε φορά όσα της χρειάζονται, (από τα καλύτερα βέβαια), και τα δημοσιεύει. Κι' όταν τα δημοσιεύσιμα είναι περισσότερα, παίρνει μόνο όσα της χρειάζονται με κλήρο.

11.—Έννοείται ότι και τα Παιδικά Πνεύματα πρέπει να είναι πρωτότυπα, καινούργια, άδημοσιεύτα, όχι αντιγραφές απ' έδώ κι' απ' εκεί και απ' αυτά πάλι προτιμούνται από τη ζωή, από το φυσικό, (γεγονότα), που είναι και τα καλύτερα. Όπωςδήποτε ή «Διαπλάσις» δεν δίνει λόγο σε κανένα για τα Παιδικά Πνεύματα που της στέλνει, κι' ούτε ποιά έγκρίνει αναφέρει ούτε ποιά άπορρίπτει. Και τούτο γιατί λαβαίνει τόσο πολλά, ώστε θάταν άδύνατο να κρατεί λογαριασμό.

12.—Οι συνδρομητές μπορούν ακόμη να δημοσιεύουν στη Σ.Σ.Σ. και στίσσα τους (Καλλιτεχνική Συνεργασία). Το ψευδώνυμο όμως είναι άπαραίτητο.

13.—Κομμάτια Σ.Σ.Σ. και Παιδικά Πνεύματα, τα έγκρινόμενα από τη «Διαπλάσι» δημοσιεύονται δωρεάν. Άλλ' αυτά μόνο. Με πληρωμή κανείς δεν μπορεί να δημοσιεύσει τίποτα στο φύλλο, παρά μόνο Μικρές Άγγελιες, κι' αυτές πάλι σύμφωνα με τους όρους του Γ' Κεφαλαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ΄.

Η Βιβλιοθήκη της «Διαπλάσεως». Άλλα βιβλία πωλούμενα στο γραφείο της.—Έμψάσματα.—Άνοιχτο Λογαριασμοί.

1.—Εκτός από τα φυλλάδια που άποτελούν τους τόμους της, ή «Διαπλάσις» έκδίδει και βιβλία χωριστά, με το γενικό τίτλο «Βιβλιοθήκη της Διαπλάσεως». Τα βιβλία αυτά, λεγόμενα «Τόμοι της Βιβλιοθήκης», άνεξάρτητα τ' έν' από τ' άλλο, περιέχουν από ένα έργο όάκερο, συνήθως μυθιστόρημα εικονογραφημένο για παιδιά και για οικογένειες.

2.—Από τους Τόμους αυτούς της «Βιβλιοθήκης», που άρχισε το 1883, οι περισσότεροι έχουν ξαντληθεί. Υπάρχουν όμως άρκετοι ακόμα και συχνά δημοσιεύεται στη «Διαπλάσι» ό σχετικός Τιμοκατάλογος.

3.—Εκτός από τους Τόμους της «Βιβλιοθήκης», στο Γραφείο της «Διαπλάσεως» βρίσκονται κι' άλλα βιβλία συνεργατών της. Κι' αυτόν δημοσιεύεται στο φύλο Τιμοκατάλογος. Βιβλία όμως που δεν αναφέρονται στους Τιμοκαταλόγους αυτούς, το γραφείο της «Διαπλάσεως» δεν προμηθεύει.

(Άκολουθεί)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευγεκρίμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δοχ. 35000, Ἐξαμηνίᾳ
δοχ. 20000, Τριμηνίᾳ 12000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 2:10
Ἀμερικής καὶ ἄλλων κρατῶν Δολλάρια 10.
Ἐξαμηνίᾳ ἀναλόγως. Τίμη φύλλου Δρ. 1000.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποσώπας: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀθῆναις.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδῃ-
ποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀθῆναι

ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Τεμπέλης ἐγώ; Θεοῦ Κύριε... Προ-
χέτες ἐτοίμασα καὶ παρουσίασα τὰ ἐκ-
τενῆ καὶ ἀναλυτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ
Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Ἀσκήσεων
—ἐνῶ αὐτὰ γράφονται πάντα ἀπὸ τὴν
κυρία Διάπλασι. Κάθε μέρα παιδεύο-
μαι μετὰ τὴν διόρθωσιν τῶν Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων, ἀφοῦ τὰ διαπλαστικά
προτιμοῦν νὰ τίς διορθῶν ἐγὼ παρά
νὰ ἐπεξεργάζονται οἱ ἴδιοι τίς ἐμπνεύ-
σει τους. Γιὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα
φυλλάδια τοῦ χρόνου, ἀναγκάστηκε νὰ
καθίσω νὰ συνθέσω μονάχος μου ὅλες
τίς ἀσκήσεις. Καὶ ὑπόσχομαι — ἡ ὑπό-
σχεσις δηλώθηκε στὴν κυρία Διάπλασι,
διαβιβάστηκε ἀπὸ τὰ νέα τοῦ 1947 καὶ
ἐπικυρώνεται τώρα καὶ μετὰ τὴν δική μου
ὑπογραφή — νὰ προκηρῶ καὶ νὰ
βγάλω τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς «Κυριακῆς»,
πολὺ σύντομα, καὶ ἀκόμα νὰ σὰς δώσω
ἐκτενέες οδηγίες γιὰ τὴν Σύνθεσιν Πνευ-
ματικῶν Ἀσκήσεων. Λοιπὸν, πῶς αὐτὴ
ἡ φήμη; Πρὸς Θεοῦ, τί πρέπει νὰ
κάνω;

Μήπως εἶναι προτιμότερο ἀπ' ὅλα,
νὰ δεῖξω ἄλλη μιὰ προθυμία; Μοῦ φαί-
νεται πῶς ἡ συμβουλὴ τῆς κυρᾶ-Μάρ-
θας, — ἐμπειρὸς σὰν πράγματα τοῦ
κόσμου καὶ φυσικὰ καὶ τῆς Διαπλάσεως
— εἶναι ἡ πιὸ σοφὴ. Καὶ ἰδοὺ λοιπὸν
σήμερον, πὺν προκηρῶσσω, ἐγὼ, ὁ ψυχο-
γὺς τῆς Διαπλάσεως, ὁ τεμπέλης, ὁ ἀ-
καμάτης, ὁ ἄχρηστος

Ἀπὸ Διαγωνισμοῦ
μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι σύντομα θὰ βγά-
λω τὰ ἀποτελέσματα καὶ... θὰ δῶ καὶ
τίς εἰκόνες τῶν βραβευμένων μέσα στὴ
«Διάπλασι».
Ὁ πρῶτος διαγωνισμὸς εἶναι ν' ἀ-
παντήσετε στὴν παρακάτω ἐρώτησις:
Ἀπ' ὅλα ὅσα δημοσιεύθηκαν μέσα στὸ
φρεσινὸν τόμο, — μυθιστορήματα, διηγήματα,
ποιήματα, εἰκόνες κτλ. κτλ. — ποῖο σὰς
ἐκίνησε ἰδιαιτέρως ἐντύπωση;
Ὁ δεύτερος διαγωνισμὸς εἶναι ν' ἀ-
παντήσετε στὴν ἀκόλουθον ἐρώτησις:
Μπορεῖτε νὰ προτείνετε ἕνα πρωτότυπο
διαγωνισμὸ γιὰ τὴ «Διάπλασι»;

Δὲ χρειάζεται ν' ἀναλύσω αὐτὲς τίς
ἐρωτήσεις. Μπορεῖτε νὰ γράψετε χωρὶς
δυσκολία μιὰ ἐντύπωση ἀπὸ κάτι πὺν
διαβάσατε στὸν τόμο αὐτό, καὶ τὸ
χαρακτηριστικὸ. Θὰ τίς ἀναφέρω ὅλες
— ὑπόσχομαι δευτέρῃ ὑπόσχεσιν: δὲ θὰ
χάσω καμμιά — καὶ τίς καλύτερες ἀπ'
αὐτὲς θὰ τίς δημοσιεύσω. Ὅσο γιὰ τὴν
ἄλλη, ἀσφαλὲς θὰ μπορέσετε νὰ προ-
τείνετε νέα εἶδη διαγωνισμῶν, διαφο-
ρετικὰ ἀπὸ τὰ καθιερωμένα, ἀλλὰ πὺν
μπορεῖ νὰ μοιάζουν λίγο καὶ μ' αὐτὰ
καὶ ἔτσι νὰ γίνετε καὶ ἰδρυτὲς νέων δια-

ΟΙ ΛΥΤΕΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Φύλλο 18—19: Τούλα Γ. Δουκαρέλλη
» 20—22: Εὐάγγελος Ἀρ. Μου-
στάκας, Ἐξερωνητῆς τῶν Ἀστρων,
Μωϋσῆς Κ. Κωνσταντίνης, Πάρις Ν.
Παρίσης, Φιλοθέατιστα.

Φύλλο 25—26: Μελανοῦρι, Μωϋσῆς
Κ. Κωνσταντίνης, Ἀθῶν Διαβολάκι,
Πιστὴ Ἑλληνοπούλα, καὶ κάποιος ἀ-
νώνυμος ἀπὸ τὸ Νέο Φάληρον—πὺν καὶ
ἀπὸ τίς ἀπαντήσεις του ἀκόμα φαίνεται
ἀπρόσεκτος.

Φύλλο 28—29: Ὀδυσσεύς, Μωϋσῆς
Κωνσταντίνης.

Κανένας ἀπὸ τοὺς παραπάνω δὲν ἔλυ-
σε σωστὰ ὅλες τίς ἀσκήσεις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10
τὴν 11ην Δεκεμβρίου 1947

ΕΝΑ βιβλίον πολὺ χρήσιμο γιὰ μι-
κροὺς καὶ μεγάλους εἶναι ἡ Νέα Γραμ-
ματικὴ τῆς Δημοτικῆς τῆς Ἀρσινόης
Ταμπανοπούλου πὺν ἐξεδόθη τελευ-
ταία ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον Ν. Ἀλι-
κιώτη. Τὸ βιβλίον αὐτὸ πὺν γράφτηκε
γιὰ τίς τρεῖς ἀνώτερες τάξεις τοῦ δη-
μοτικοῦ εἶναι ὡς τόσο χρησιμὸν στὸν
καθένα πὺν γράφει τὴν δημοτικὴν
γλῶσσαν. Εὐμέθοδος ὅπως εἶναι καὶ
συνοπτικὸν, κατατοπίζει στὴν ἐντέλειαν
τὸν ἀναγνώστη του, μετὰ τοὺς κανόνες
τῆς δημοτικῆς, τοὺς ὁποίους ἡ συγγρα-
φεὺς του — γνωστὴ ἄλλως τε καὶ ἀπὸ
πλήθος ἄλλα διδακτικὰ βιβλία τῆς —
συνοδεύει καὶ μετὰ τὰ κατάλληλα πα-
ραδείγματα. Ἐτσι δὲν ἀφίνει καμ-
μιὰ ἀμφιβολία σ' ἐκείνον πὺν θὰ
συμβουλευότανε τυχόν τὸ πολύτιμο αὐτό

βιβλίον, πὺν ἤρθε ν' ἀναπληρώσει μιὰ
ἐλλειψιν καὶ μὴν ἀνάγκη ἐπιτακτικῆ.
Σὰς τὸ συσταίνω λοιπὸν θερμότερα, με-
τὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ γίνῃ τὸ δεξι-
σας χέρι.

Κάθε μου συνδρομητῆς καὶ εἰδικῶ-
τερα ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος στὴν
κίνησίν μου, πρέπει νὰ φροντίσουν νὰ
μάθουν καὶ τὰ δικαιώματά τους καὶ τίς
ὕποχρεώσεις τους, τοὺς ὁρους συμμετο-
χῆς στοὺς διαγωνισμούς μου, στὴ Σε-
λίδα Συνεργασίας, πῶς μποροῦν ν' ἀλ-
ηλογραφῶν μὲ μὴν καὶ γενικὰ κάθε
τι πὺν ἀφορᾷ τὴ «Διάπλασι». Κατα-
λαβαίνετε τί θέλω νὰ πῶ. Πρέπει ἀπα-
ραιτῆτα νὰ διαβάσετε μετὰ προσοχὴ τὸν
«Ὁδηγὸν τοῦ συνδρομητοῦ» πὺν ἀρχισα
κιόλας νὰ δημοσιεύω, καὶ πὺν μόλις
τελειώσῃ θὰ τὸν τυπώσω καὶ ξεχωρί-
στὰ σ' ἕνα ὠραῖο κομψότατο βιβλια-
ράκι.

Σ' εὐχαριστῶ, Ἀτρεῖδην, γιὰ τὸ γράμ-
μα σου, τὰ καλὰ του λόγια καὶ τὸ γεν-
ναῖο ξεσπάθωμα πὺν ἔκαμες ἀνάμεσα
στοὺς συμμαθητὲς σου οἱ ὁποῖοι — ὁ-
πως μοῦ γράφεις — εἶσαι βέβαιος «πῶς
κάποτε θὰ σ' εὐγνωμονοῦν πὺν τοὺς ἀ-
νοήτους τὰ μάτια». Γιὰ τὰ ζητήματα
πὺν μ' ἐρωτᾷς ἴσως ἀναθέσω σὲ κά-
ποιον ἀπὸ τοὺς συνεργάτες μου νὰ γρά-
ψῃ σχετικὰ. Ἐδῶ δὲν εἶναι εὐκόλῳ νὰ
δίνω μεγάλαις ἀπαντήσεσι γιὰ τὸ χῶ-
ρος δὲν τὸ ἐπιτρέπει πάντοτε.

Καὶ ὁ Κισσὸς μ' ἕνα θριαμβευτικὸν
γράμμα του χαιρᾷ τὰ νέα μου φυλ-
λάδια, πὺν ἔλαβε ὕστερα ἀπὸ τὴν τὸση
καθυστέρησιν πὺν μοῦ ἐπιβόλανε οἱ
δύσκολαι περιστάσεις, καὶ μοῦ στέλνει
καὶ μερικὰ δείγματα τοῦ σπαθιοῦ του,
γιὰ νὰ τὸν γνωρίζω — λέει — στὸ ἐξῆς
ἀπὸ τὴν κόψιν τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρο-
μερή. Τὸ καλὸ μου παιδί ἐννοεῖ τὸ
ξεσπάθωμα πὺν ἔκαμε καὶ πὺν θὰ κά-
μει στὸ μέλλον.

Ἡ Διάπλασις κοπάζεται τοὺς φί-
λους τῆς Νίκης (πῆρα τὸ κομμάτι σου,
θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴν σειρά σου καὶ
θὰ σοῦ πῶ). Μωϋσῆ Κ. Κωνσταντίνην,
Πρασκοπικὸν Σῆμα, Γενναῖονυχο Ἑλ-
ληνα (πῆρα τίς συλλογές σου καὶ θ'
ἀρχίσω νὰ σὰς δημοσιεύω ἀσκήσεις).
Παῦλον Ν. Οἰκονόμου (ἔλαβα ὅτι μοῦ
ἔστειλες). Ἰκάρῳ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).
Γ. Μιχ. (τὴν παραγγελίαν σου ἐξετέλε-
σα). Μαϊστράλη. (ἔλαβα τὸ γράμμα
σου ὕστερα ἀπὸ τὸσον καιρὸ. Γιατί δὲν
μοῦ ἔστειλες τίποτα γιὰ τὴ Σελίδα;)

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητῆ εἶναι ἡ ἐγκαιρὴ ἀ-
νανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 306ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ
λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον
δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ].

307. Δεξιόγριφος
Θεός, δαίμονας, λουλούδι
Μαζὶ κάνουν συντροφιά
Καὶ φωνές, κακὸ, τραγούδι
Ὡχ! μοῦ πήρανε τ' αὐτιά.

308. Στοιχειόγριφος
Εἶναι πολὺ φτωχός,
δὲν ἔχει ἀπαιτήσεις
Καὶ στὴ ζωὴ
δὲν τὸν εὐνόησεν ἡ τύχη
Μὰ σὰν τοῦ βγάλει
ἕνα γράμμα θ' ἀπορήσει
Γιατὶ κατόρθωμα
μεγάλον θὰ πετύχει.

309. Συλλαβόγριφος
Σ' ἐπίρρημα πλάι
Πουλὶ ὑδρόβιον πάει
Καὶ — κάν — τὸ σαυρό σου! —
Πετάει στὸ λαιμό σου.

310. Αναγραμματισμός-Στοιχειόγριφος
Ἄν τὰ μέλη ἐνός τιτάνα
Φίλε λῦτῃ, ἀνακατώσω
Καὶ προσέσω καὶ ἕνα γράμμα
Γιὰ κεφάλι, θὰ σκορῶσω
Χωρὶς ἄρρητα μεγάλη
Δικαστὴ (τί εἶν' τοῦτο πάλι;)

311. Μέγα Δικτυωτὸν
***** = Συναίσθημα
***** = Ἡγεμὼν τῆς Ἀ-
νατολῆς
***** = Ἐπιβλέπει, τὴν
τήρησιν τ. νόμων
***** = Ὁραῖος ἀρχαῖος
***** = βασιλόπαις
***** = Δύο λέξεις: μι-
κρὸν δάσος, Θεὰ αἰγυπτία.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

312. Κρυπτογραφικὸν
123456781 = Ἄγιος
21467887 = Ἀρχαία νομισματικὴ
3645781 = Εὐθραστός [μονὰς
4625781 = Ἡρώς λατ. μυθολογ.
513125756781 = Αὐτοκρ. τ. Βυζαντίου
6761261581 = Ὄνομα ἁγίων, πατρι-
αρχῶν, αυτοκρατόρων
763256 = Τάσις πρὸς ἔμετον
8523487 = Ἐπαρχ. Πελοποννήσου

313-317. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνός γραμματός εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀνα-
γραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ἄβλος, πόλος, Ἀέρος, φῶς, ροῦς.

318. Διπλοῦν πτερωτὸν γράμμα
μετὰ διπλῆς Ἀκροστιχίδος

Αἱ κάτωθι ζητοῦνται λέξεις, τῶν
ὁποίων τὰ μὲν ἀρχικὰ ἀποτελοῦν ὄρος
τῆς Εὐρώπης, τὰ δὲ δευτέρῃ ἑλληνικὴν
πόλιν, ἔχουν ἀπὸ δύο γράμματα κοινὰ
— τὰ πτερωτὰ — ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν
ἀπάντᾳ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεύτε-
ρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν
τρίτην κ.ο.κ., τὸ δὲ ἄλλο πρῶτον εἰς
τὴν τελευταίαν (ἕκτην), δευτέρον εἰς
τὴν πέμπτην, τρίτον εἰς τὴν τετάρτην
κ.ο.κ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 25-26

166. Κρεματόριον (κρέμα, τὸ Ρίον).
—167. Πυρσός (πῦρ, σός). — 168. Ἐπη-
λυσ—Πηλῆς. — 169. Τὸ ἀδράχτι. — 170.
Σ Α Ν 171. ΞΕΝΟΠΟΥ-
Α Ν Ω ΔΟΣ (ἔπος, νοῦς,
Τ Ο Τ Ὅπου, πολὺπους,
Σ Ι Β Υ Λ Α ὕπουλος, λοξός, Σο-
Ο Β Ρ πέν). — 172—176.
Λ Ι Ο Διὰ τοῦ Μ: κό-
Π Σ Σ μῆ, μέμος, ἄμμος
λέμβος, Σύμη. — 177. ΣΑΜΟΣ-ΝΑΝΟΣ
ΤΙΤΑΝ (ΣαΝατόριον, ἈΝανίας, Μι-
ΝώΤαυρος, ὈΝομἈστική, ΣωΣάΝνα).
—178. ΜΑΝ·ΑΒ = Μολὼν Ααβέ. (Μό-
σχος, Ἀόγος, Νόσος, Ἀόφος, Βόλος). —
179. Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθή-
σεται (ὁ ὑπὸ μήνας, εἰς τ' ἔλος, Σῶ,
θὶ σὲ τε).

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
τοῦ φύλλου 27

180—182. Ἀντί (ἄν, τί) — Ἀντίδια
(ἀντί, διά) — Ἀντιδιαστολή (ἀντίδια,
στολή). — 183. Πόνος, τόνος. — 183. ὁ
Σόλων, ἡ σόλα. — 185.

ΑΛΕΞΠΑ
ΑΓΑΣΗΜΑ
ΑΙΜΟΣΠΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΣΕΡΒΙΑ
ΑΝΝΙΒΑΣΕΠΟΛΙΑ
ΑΛΑΡΙΧΟΕΡΕΝΑΤΑ
ΑΓΗΣΙΛΑΟΣΕΛΕΥΚΕΙΑ

186 — 190. Διὰ τοῦ Α: ἄρμα, παρᾶς,
λαχνός, ἄλλας, Σπάρτος. — 191. ΑΤΑ-
ΛΑΝΤΗ — ΜΕΝΕΛΑΟΣ (ΑΜπωτῆς,
ΤΕνεδος, ΑΝω, ΔΕων, ΑΔεξανδρος,
ΝΑός, ΤΟκος, ΗΣαίος). — 192. Ἀρχή
τὸ ἥμισυ τοῦ παντός. — 193. Τῶν ἀρε-
τῶν ἡ εὐσέβεια πρῶτη (τ' ὄναρ, ἔ, τό-
νοι, ἐφ' σὲ βία, πρώτη).

Τὸ καλύτερον πρωτοχρονιάτικον δῶρον γιὰ τ' ἀδέλφια
σας, τοὺς φίλους σας, τὸν ἑαυτὸ σας

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ

"ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Μετὰ τίς ἑκατοντάδες τῶν εἰκονογραφημένων σελίδων του.

Μετὰ τὰ ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματά του. Μετὰ

τίς περίφημες Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς του. Μετὰ τὴν ἄλλη

πλουσία λογοτεχνικὴ καὶ μορφωτικὴ ὕλη του.

ΠΛΟΥΝΤΑΙ ΔΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΔΕΤΟΙ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 - ΑΘΗΝΑΙ

ROBERT LOUIS STEVENSON

Ο ΑΓΕΡΑΣ

Σε είδα ν' ανεβάζεις τούς αετούς
μαζὺ μὲ τὰ πουλιά, στοὺς οὐρανοὺς !
Σε είδα δλόγυρά μου νά περνᾷς
Στὴν πράσινη τὴ χλόη ν' ἀκουμπᾷς.

ὦ ἀγέρα, δυνατέ μου ἀγέρα
πού τραγουδᾷς νύχτα καὶ μέρα !

Είδα, τὰ ὅσα γύρω σου προφταίνεις
— Ἔτσι κρυμμένος ὅπως μένεις.
Φυσᾷς, μὲ σπρώχνεις, μοῦ φωνάζεις τ' ὄνομά μου,
Μὰ δὲ σὲ είδα δλόκληρο μπροστά μου !

ὦ ! ἀγέρα, δυνατέ μου ἀγέρα
πού τραγουδᾷς νύχτα καὶ μέρα !

Ποτέ σου ἐσὺ δὲν εἶσαι κουρασμένος.
Γιὰ πές μου, εἶσαι νιός ; ἢ γερασμένος ;
Εἶσαι πουλί ; εἶσαι λιοντάρι ; εἶσαι στοιχειό ;
Ἡ σὰν καὶ μὲ παιδί, πιδὲ δυνατό ;

ὦ ἀγέρα, δυνατέ μου ἀγέρα
πού τραγουδᾷς νύχτα καὶ μέρα !

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΠΙΠΗΣ ΚΙ' Η ΦΟΒΕΡΗ ΜΥΩΠΙΑ ΤΟΥ

